

SÖKAREN

UR INNEHÅLLET:

J. T. Robinson och M. E. Donnelly:
En undersökning av klärvoajansen 1

Ledare:
Är Sökaren en vederhäftig tidskrift? 3

Arthur E. Powell:
Vis Vitae, mineralet som botar 3
Den biologiska rytmen 5

Harald Schubert:
7 är människans magiska tal 5

Swami Narayananda:
Vad menas med renhet? 7
Tefat i Sverige 10

Norman W. Walker:
Sundare levnadsvanor 12

Elsa Wessling:
En underlig syn 14
När morfar "dog" 14
Nya böcker 16

Om Ni säger "Det finns ingen Gud", kan jag bara fråga Er hur ett litet grand dödsdömt liv under ett kort ögonblick på en pytteliten jord med utsikt över ett oändligt universum, fullt av skönhet, under och form, kan tillitsfullt bära på en så otrolig åsikt.

Dr Charles Eliot.

Sannolikheten att livet skulle ha uppstått av en slump är jämförlig med sannolikheten att ett stort konversationslexikon skulle uppstå genom explosion i ett tryckeri.

Biologen Edwin Conklin.

EN UNDERSÖKNING AV KLÄRVOAJANSEN, ANVÄND VID STUDIUM AV ETT AVSNITT AV DEN TIDIGA EVOLUTIONEN

Av John T. Robinson och Margaret E. Donnelly

En betydande mängd experiment som utförts av parapsykologer, visar att det finns starka skäl för uppfattningen att klärvoajans existerar som en förmåga hos människan. Detta innebär inte att allting som antas ha framkommit under klärvoajans, måste tas för gott — vad som med stor säkerhet fastslagits, är endast att riktiga upplysningar kan erhållas genom klärvoajans. Ja, många av de upplysningar av vetenskaplig natur som gavs av de mycket högt ansedda teosofiska klärvoajanterna A. Besant och C. V. Leadbeater, har allvarligt ifrågasatts. Dessas okulta kemi har under senare år noga undersökts av forskare som varit kompetenta inom det område det gällt. Den slutsats som kan dras, är att mycket liten överensstämmelse råder mellan det som klärvoajanterna kommit fram till, och det man nått fram till efter moderna vetenskapliga undersökningar av materiens natur och egenskaper. Besants och Leadbeaters studier i den mänskliga evolutionen och historien tycks inte ha blivit alls så ingående undersökta. Upplysningarna i *Den hemliga läran* och de som kommer från de Besant-Leadbeaterska undersökningarna, visar sig vara i hög grad oförenliga med moderna, vetenskapliga forskares åsikter om däggdjurens och människans evolution.

Parapsykologers forskning antyder att den klärvoajanta förmågan,

så som de har mött den, är tämligen obeständig och oregelbunden. I denna artikel befattar vi oss inte med frågan om okulta upplysningar i allmänhet är trovärdiga utan i stället med frågan om den utvecklade klärvoajanta förmågan är tillförlitlig som ett verktyg vid vetenskaplig forskning. Det är synnerligen önskvärt att det görs undersökningar av detta. Tyvärr är det emellertid vissa svårigheter — allvarliga och "utsuderade" — med sådana undersökningar, vilka gör det mycket vanskligt, om än inte omöjligt, att dra bestämda slutsatser.

Vid vår undersökning hade vi lyckan att få samarbeta med den mycket välkände klärvoajanten Geoffrey Hodson från Nya Zeeland. Det material vi hade utvalt för undersökningen, var fossila lämningar av *australopithecines* eller "apmänniskorna" från Sydafrika. Dessa intressanta varrelser levde för ungefär en halv miljon år sedan. De var människoliknande i det de hade helt upprätt gång och en anatomisk byggnad som mycket påminde om människans, men de var aprika framför allt däri att de hade en hjärna av apstorlek.

Vid en första undersökning pröva-
de vi oss fram genom att skicka två
enstaka tänder till mr. Hodson i Nya
Zeeland. Från dessa hade katalognum-
mer och alla andra igenkänningsmär-
ken tagits bort, och de betecknades
helt enkelt med A och B. Ett litet an-

tal frågor, som inte avslöjade några fakta, medföljde föremålen för att ange vilken sorts upplysning som önskades. Undersökningen utfördes i dr. D. Lyness' hem i Whangarei, Nya Zeeland, och togs helt och hållet upp på band. Kopior av banden sändes till oss i Sydafrika, där det gjordes avskrift från dem. Vårt material består alltså av en fullständig bandupptagning och en maskinskriven utskrift från banden.

Därefter skickades några andra föremål, nämligen fyra tänder från fyra olika individer samt en flisa kvarts. Med dessa förfors på samma sätt. Resultatet var såpass intressant att vi skickade en inbjudan till mr. Hodson att besöka Sydafrika så att en fullständig undersökning skulle kunna utföras.

Tillvägagångssättet vid undersökningarna i Sydafrika var i huvudsak detsamma: tänder eller andra föremål, försedda med intetsägnande etiketter, överlämnades till mr. Hodson, vilken högt beskrev sina iakttagelser; och alltsammans togs upp på band. Det gjordes undersökningar i fem omgångar i Sterkfontein, en av de platser där lämningar av australopithecines hade framgrävt. Två undersökningar utfördes i ett privathem i Johannesburg, ca 25 miles från Sterkfontein.

Förfaringssättet var följande: Klärvoajanten låg fullt utsträckt på ryggen med ögonen slutna. Bandspelarens mikrofon placerades på bröstet på honom eller hängdes upp på lämpligt avstånd. Den som skötte bandspelaren, satt så långt borta som sladden tillät (ca 5 fot) medan en av artikelförfattarna (Robinson) satt längre bort med föremålen redo och gjorde anteckningar om allting som var av intresse. Efter en tid som varierade mellan tre och ungefär tio minuter, började små ofrivilliga muskelrörelser synas på klärvoajanten. Han brukade då be om föremålen som han placerade på pannan, litet ovanför näsroten. Efter ytterligare en stund brukade han ge tecken att han var redo, bandspelaren sattes igång och iakttagelserna talades in. Tiden mellan det klärvoajanten lade sig på ryggen och bandupptagningens början, var 5—15 minuter. När allt gick till som vanligt, såg inte mr. Hodson föremålen varken före eller under själva undersökningen. Det noterades att han verkade litet orolig innan en undersökning började, och var tyst och ibland trött, sedan den avslutats. Under alla stadier av undersökningen gick det att samtala normalt med mr. Hodson, och många frågor ställdes till honom på sådant

SÖKAREN

Nr 3 — 1965 — Årgång 2

Adress: Box 3063, Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonto 70 60 47

Annonsspriser:

Helsida 145:—, halv sida 80:—, kvartssida 45:—,

småannonser 1:30 per spaltrad

PRENUMERATIONSPRISER:

Helår (8 nr) 14:—
Halvår 7:20

För dem som tidigare prenumererat t.o.m. nr 4 (vilket är detsamma som nr 2, 1965) blir priset för resten av året (6 nr) 10:50.

Nr 1, 1964, kan erhållas för 1:75, inkl. porto. Nr 2, 1964, är slut.

I Finland, Danmark och Norge kan prenumeration ske med check som sändes i brev under SÖKARENS adress, eller med internationell postanvisning, varvid priset blir det i Sverige gällande.

Prenumeration kan även ske genom Akademiska Bokhandeln, Postfach 128, Helsingfors, postgiro 5333, (helår mk 10,—, halvår mk 5,25), Esperanto-Boghandeln, Ellemarksvej 12, Aarhus (helår d.kr. 22:—, halvår d.kr. 11:25) och I. T. Martinsen, Welhavensg. 66, Bergen, (helår n.kr. 22:—, halvår n.kr. 11:25).

Eftertryck kan medges efter kontakt med utgivaren.

sätt att speciella upplysningar framlockades utan att på samma gång några fakta avslöjades. Normalt gavs frivilligt inga upplysningar om ett föremål eller om "apmänniskorna" i allmänhet, och de två närvarande forskarna intog en så passiv och neutral attityd som möjligt. Inte någon gång under hela undersökningen diskuterades vi "apmänniskan" med mr. Hodson. Sedan undersökningen avslutats, redogjorde vi för det huvudsakliga av de upplysningar om "apmänniskan" som var tillgängliga från vetenskapligt håll. Endast i två fall gjordes avsteg från denna rutin, och dessa skall diskuteras nedan.

Den långa bandupptagningen skrevs av ord för ord, och från den maskinskrivna utskriften fick vi fram fyra huvudtyper av bestämda påståenden som ordnades under följande rubriker.

1. Påståenden som vid en jämförelse med vad vetenskapen säger, visade sig vara korrekta.
2. Påståenden som sannolikt är korrekta enligt vad vetenskapen indirekt säger.
3. Påståenden som vid en jämförelse med vad vetenskapen säger, visade sig vara felaktiga.
4. Påståenden som inte för närvarande kan kontrolleras vetenskapligt och vilkas riktighet därför är obekant.

Det gjordes också en annan analys: vi samlade endast sådana påståenden som klart angav huruvida ett föremål hade rätt identifierats. Ibland hade vi lämnat samma föremål till undersökning vid mer än ett tillfälle, och därför gjordes även jämförelser mellan

påståenden vid olika tillfällen om samma föremål. Man bör här bemärka att klärvoajanten, sedan undersökningen av ett föremål avslutats, ofta verkade oviss om detaljerna i sin observation — dvs han tycktes inte komma ihåg så värst bra vad han hade sagt.

Klärvoajanten gav under undersökningarna ett intryck av stor objektivitet och noggrannhet i observationerna — vilket lätt kan kollas mot det ursprungliga inspelningsbandet. Av hans beteende fick vi också ett klart intryck av att han verkligen iakttog en scen och beskrev den. Han talade med bestämdhet — men det innebär inte att han hade ett svar på alla frågor efter att han intog en attityd av att veta allt om en sak; men det fanns hos honom inga tecken på förvirring eller osäkerhet. När en fråga ställdes, sa mr. Hodson i allmänhet att han först måste se efter igen, innan han kunde svara, och sedan beskrev han den detalj som det frågades om; eller också fick vi veta att den varelse som iaktto, stod på ett sådant sätt att detaljen det frågades om, inte för tillfället kunde iaktas — och senare, kanske efter att ha fortsatt med något annat, kunde han säga att varelsen hade vänt på sig så att svaret på frågan nu kunde ges.

När mr. Hodson utfrågades om varför han vid något tillfälle inte utförde en undersökning, förklarade han att, sedan han uppnått det rätta tillståndet för att göra iakttagelserna, var det som att se genom en tub i sitt hu-

(Forts. på sid 8)

Hittills utkomna nummer av Sökaren: September och november, 1964; nr 1, 2 och 3, 1965. Med detta nummer, som är det femte i ordningen, börjar en ny prenumerations-term.

SÖKAREN

NR 3

1965

ÄR SÖKAREN EN VEDERHÄFTIG TIDSKRIFT?

Kan man lita på vad som står i SÖKAREN? Har det verkligen hänt, allt som det skrivs om här? Är inte innehållet i själva verket "en samling av allsköns ockult bråte"? Är SÖKAREN ett organ för en imaginär Förening för Vidskepelsens Främjande?

Som SÖKARENS utgivare kan jag inte garantera riktheten av allt vad jag publicerar. Det kan hända att både lögnare och virrhjärnor får göra sig hörda — ty det är inte alltid lätt att skilja det äkta från en förfälskning. Emellertid införs ingenting som inte jag själv bedömer som trovärdigt, rimligt och intressant. Läsaren får göra sina egna bedömningar. Men det är min publiceringspolitik att inte skygga för "fantastiska" historier, om dessa tycks kunna vara sanna. Skulle endast sådana artiklar publiceras som vore märkta med sanningens klara stämpel, skulle en tidskrift som denna inte kunna ges ut, eller också skulle den bli utomordentligt tråkig. Jag ämnar inte göra en tidskrift som tilltalar de männi-

skor som endast kan ägna sin uppmärksamhet åt det som vi "vet".

Så: använd ert eget omdöme, kära läsare! Jag använder mitt vid det urval jag gör. Själv är jag kritisk mot en hel del företeelser som intresserar sökare, vilket säkert har framgått av t. ex. mina bakanmälningar. Men detta hindrar inte att även andra synpunkter än mina kan — och skall — beredas utrymme. En fordran är endast att inläggen är präglade av kunskap och logik.

I SÖKAREN kommer att publiceras åsikter och bedömningar som strider mot vad en del av er, läsare, anser, men genom jämförelser med meningsmotståndares resonemang har ni en möjlighet att kontrollera bärkraften av era meningar. I själva verket finns det inget bättre sätt att få goda begrepp om värdet och hållbarheten av vad man själv tror på, än att ägna uppmärksamhet åt motsatta åsikter.

Sven Magnusson

VIS VITAE, MINERALET SOM BOTAR

Av Arthur E. Powell

Det följande är en kortfattad redogörelse för upptäckten av vad som blivit känt som "det sydafrikanska undermineralet" och dess historia.

De intyg som här återges, är citerade från en liten skrift som utgivits av Frank Hill, Empangeni, Zululand, Sydafrika, samt från den stora och ständigt ökande samlingen redogörelser som jag själv fått genom min korrespondens med personer som använt mineralet mot värk och otaliga andra åkommor och som säger sig ha erfarit goda resultat.

Jag vill med samma bestämt säga ifrån att jag inte gör några som helst påståenden om verkningarna av Vis Vitae, inte garanterar eller lovar något. Allt i denna artikel är utslutande en redogörelse för vad andra sagt eller uppges ha sagt.

Eftersom jag inte har någon önskan att komma i konflikt med "kvacksalverilagen", vill jag varken råda eller ens föreslå någon att pröva Vis Vitae eller experimentera med det. Beslut därom lämnas helt och hållet åt var och en att själv fatta.

Om någon läsare bestämmer sig för att göra ett experiment, skulle jag vara synnerligen tacksam om denne sände mig en redogörelse för uppnådda resultat så att även andra kan få ta del därav.

År 1947 i Zululand, Sydafrika, upptäckte mr. Frank Hill, medan han sökte efter vatten med slagruta, i en djup håla ett rödaktigt mineral som var lätt att smula sönder och som helt och hållet avvek från omgivning- en.

Han hade förut lagt märke till ovanliga reaktioner från några bergbildningar och upptäckte att medan han höll i detta röda mineral, erfor han i handen och uppåt armen en stickande känsla som från en mild elektrisk ström. En närliggande grästen gav ingen reaktion.

Under de närmaste åren gjordes en del experiment som gav intressanta resultat.

En person i mr. Hills tjänst som led av sömnlöshet, bar en bit av V.V. vid kroppen och fann att inom kort kun-

de han sova gott, värken upphörde och hälsan förbättrades.

En vän till mr. Hill som led av sviter från kriget, fann att hans värk upphörde när han använde V.V.

Eftersom det syntes finnas "liv" i bergarten, kallades den "Vis Vitae", som betyder Livets Kraft.

Sedan redogörelser för de goda verkningarna av V.V. publicerats i tidningar, blev det mycket stor efterfrågan på mineralet, och tusentals små försändelser med det skickades över hela Sydafrika och till många andra delar av världen.

Hundratals tacksamma brev som intygar V.V:s kraft, ledde till att det kallades "undermineralet", "naturens mirakulösa helare" och av D.N.E. Kain i en artikel i *Outspan* "myllan som botar de sjuka".

V.V. har många entusiastiska förespråkare i England, Förenta staterna, Australien och andra länder.

I London drog Metafysiska Sällskapet den slutsatsen, sedan de undersökt V.V:s våglängd, vilken var densamma när mineralet inneslöt i

ett glaskärl, att detta är "en synnerligen stark healingkälla". Sålunda tycks mineralet V.V. böra hänföras till kategorin universell helare, troligen välgörande för alla människor om det än endast ökar deras allmänna vitalitet.

I *British Radiesthesia Magazine* berättar radiestetisten Bruce Copen att han placerade ett halvt ounce (ca 28 g) av mineralet under ett ljus, och inom ungefär 10 minuter lämnade lågan vecken och syntes sväva ovanför den!

Han fann att mineralet hade strålningstalet 75726,5, vilket är nära det som frisk mänsklig vävnad har, och det synes vara konstant såväl dag som natt.

Sedan han radierat mineralet till en man som bodde på över 3000 miles avstånd, fick han ett flygpostbrev som talade om att patienten hade befriats från sin värk vid tiden för radieringen.

Om mineralet togs i vatten, har det ingen verkan, det menar Copen att han fått bekräftelse på. Då han höll det i sin hand däremot, fick han nästan omedelbart en förnimmelse.

Sedan han burit en flaska med V.V. vid kroppen några minuter, försvann hans huvudvärk. Om han placerade litet av mineralet på huden, försvann värk inom en minut.

När han badade sina fötter i hett vatten, i vilket han under ungefär en minut haft en flaska med V.V. nedsänkt, erfor han en stärkande effekt.

Ett flertal kroppsarbetare som bar mineralet vid kroppen eller i en ficka, fann att de blev mindre trötta än vanligt och även mentalt uppgjagade.

Mr. Hill omtalar att han känner till många "verkligt mirakulösa helanden", en del fall där besvär som motstått annan behandling, försvann omedelbart.

Verkan av V.V. tycks genomgå hela organismen och bestå så länge kontakt äger rum. Mr. Hill har också funnit att mineralet behåller sin kraft under obegränsad tid.

Men på de minsta barnen har V.V. ingen effekt alls, anser han.

Som nervstärkande medel säges V.V. vara oöverträffat. Det verkar, sägs det, inte endast lugnande på nerverna och sömngivande utan skapar också en underbart fridfull sinnestämning, stärker hela organismen och bevarar hälsan.

Det sägs att V.V. bör bäras dag och natt utan avbrott. Det kan hängas runt om halsen, fästas i ett bälte, band eller dylikt vid vilken del av kroppen som helst, fästas vid underkläder eller också bäras i en ficka.

Man kan också ha det i handen och hålla det mot det sjuka stället.

Även sedan en sjukdom övervunnits, anses det tillrådligt att fortsätta bära V.V., ty det sägs också ha en sjukdomsförebyggande verkan.

Några uppger att de funnit mineralet välgörande om det i en sluten flaska sänks ned i dricksvatten eller vatten som används vid matlagning. Ett glas varmt vatten, så behandlat, rekommenderas dagligen. Nedsänkt i badvatten, ger V.V. en uppfriskande verkan, som varar några timmar.

Utstrålningen från mineralet säges genomtränga bly, koppar, bomull men inte silke. Mr. Hill vet inte om den tränger igenom plast.

Han bekräftar att om V.V. placeras under ett ljus, ökar värmen och inom en stund lämnar lågan vecken och svävar i luften ovanför.

Så följer några redogörelser, starkt förkortade, från mr. Hills förut nämnda lilla skrift.

Astma: "Botade alla som jag gav det åt . . . Astmatisk dotter, inget anfall sedan hon började bära V.V.; sover gott, ökar i vikt."

Benbrott: Man 41 år, svårt brutet ben, ville inte läka; tal om amputation; använde V.V.; specialist förbluffad när röntgenbild visade att benen läkt ihop. Patienten ville inte berätta något för läkaren om V.V.

Cancer: Kvinna, 76 år, magcancer; sedan hon började använda V.V., inga smärtor längre.

Äldre man, hudcancer; använde V.V. några veckor; cancer försvann.

Hjärtsjukdom: Läkarna gav inget hopp; helt botad efter att ha börjat använda V.V.; kan arbeta som mekaniker.

Ledgångsinflammation: Gjorde underverk; arthriti i händerna nästan helt botad; nerver och hjärta undergick en strålade förbättring; det går nu underbart lätt att sova.

Malaria: Flicka, mycket hög feber, använde V.V. och efter fyra timmar var temperaturen normal. "Ert mirakelmineral botade mig: jag vill aldrig vara utan det."

Reumatism: Man, 38 år, ryggskott och reumatism, svår värk, kunde knappt knyta skorna; började vid 48 års ålder använda V.V., kunde vid 52 år lätt röra vid sina tår och sköta en lantgård som vilken frisk man som helst. Reumatismen borta.

(Överste Powell nämner sammanlagt 36 fall från mr. Frank Hills skrift. SM.)

Följande är från min egen samling brev från ca 2000 personer.

Mrs. S: "Har burit V.V. nära kroppen i tre dagar och kan försäkra att

det har hjälpt mig att sova från första natten."

W.F.H.: Efter att ha börjat bära V.V., mer aktiv, blir inte trött, förbättring i fråga om arthriti.

Miss G: Båda fötterna reumatiska, en plåga att gå; bar V.V. sex dagar, kunde sedan gå utan att känna smärta. Kunde förut inte bära skor, är nu omedveten om att hon har dem. Blodtrycket blev normalt.

Miss J.M: Efter att ha börjat använda V.V. strålade energi, arbetar sju timmar dagligen, inte trött. Fann det bäst att sätta flaska med V.V. i badvatten under några minuter. Sover sunt, vaknar utvilad.

Mrs E.E.W: "Underbara resultat."

Miss E.W: Känner sig starkare sedan hon började bära V.V., sover bättre, förbättrad cirkulation. Vill aldrig vara utan V.V.

En doktor skriver: Mrs — — — fruktansvärt uppsväld av vattusot. Satte V.V. i små påsar på knäna. Efter två dagar var kroppen nästan normal, njurarna avsöndrade överskottsvätska. Hennes läkare fann henne sovande och upptäckte påsarna. Hon tog tag i dem och ville inte låta honom undersöka dem. Han blev förgrymmad och ställde frågor. Hon visade honom att hela hennes kropp var fri från vatten. Doktorn sa att detta var vad han väntat, efter de tabletter han gett henne. Fordrade att få veta namnet på den kvacksalvare som gett henne V.V. Hon skrattade och visade honom den öppnade pillerasken. Då störtade läkaren ut ur rummet, sa att han inte ville befatta sig med henne mer utan lämnade henne åt sin kvackardoktor. — Nu känner hon sig utomordentligt bra.

Mrs. E.N: "Min man och jag känner redan en välgörande verkan. V.V. verkar att ha en lugnande och på samma gång elektrifierande effekt. Man känner sig lugn och ändå 'upptäckt' till sinnes."

Mrs. E.K.B: "Den underbaraste sak jag någonsin ägt; den gör underverk för mig och min familj."

J.M.K: "Det gjorde mycket ont i hela vänstra sidan av kroppen; så höll jag V.V. i vänster hand. Inom några sekunder var värken borta."

En kvinna hade svår sockersjuka. Äkte ut och in på sjukhus. Fara för förlust av ben. Bar V.V. i hemlighet, eftersom hennes man ogillade 'helbräddagörelse genom tro' och allt oortodox. Är nu mycket bättre och arbetar som postexpeditör.

Kyrkoherde H.D: En vän led av mycket svår ögonvärk efter arbetets

(Forts. på sid. 7)

DEN BIOLOGISKA RYTMEN

Biorytmen är en revolutionerande ny vetenskap, vilken först och främst har lanserats av medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess i Berlin. Denne studerade under en följd av år kliniskt de levande cellernas cykliska rytm. Som arbetsmaterial hade han bl. a. en del forskningsrön som framlagts av dr. Rexford Hersey i Pennsylvania, vilken måhända var den förste som kom biorytmen på spåren (1927). Dr. Hersey gjorde studier av olycksfall som inträffade vid Pennsylvanias järnvägar, och han upptäckte därvid att med 11½ dags mellanrum hade varje

man som studerades, en kritisk dag, och kring dessa dagar samlade sig olyckorna.

Det är klarlagt att kroppscellerna går igenom perioder av uppladdning och aktivitet; de befinner sig inte alltid i samma tillstånd: efter en period av aktivitet, kommer en återhämningsperiod. Dr. Michael Bennet i Philadelphia upptäckte den fysiska cykeln (23 dagar), dr. Fliess känslocykeln (28 dagar) och dr. Hans Teltcher, Innsbruck, den intellektuella cykeln (33 dagar).

7 är människans magiska tal

7 — 14 — 21 — 28 — 35 — 42 — 49 — 56 — 63 — 70 — 77 — 84 och 91 — det är enligt wienprofessorn Herman Swoboda synnerligen markerande årtal i människans liv. De inte blott inleder ständigt återkommande rytmiska perioder utan markerar också topppunkter i såväl den fysiska som psykiska utvecklingen; vår skaparkraft når då sin högsta kapacitet.

Sjuårstalsrytmen behärskar människans liv. Sju år gammalt förlorar barnet sina mjölkänder, vid 14 inträder puberteten och vid 21 år upphör de flesta att växa.

Men även i fortsättningen markerar alla med sju delbara ålderstal viktiga avsnitt eller höjdpunkter i vårt liv, påstår professor Swoboda. Vi lägger inte märke till detta fenomen, emedan vi tillskriver de senare inträdande förändringarna yttre omständigheter, men den uppmärksamme iakttagaren kan lätt konstatera och förnimma denna hemlighetsfulla sjutalsrytm. Så underligt det än låter, behärskas även vår tids människor av forntidens heliga och vördade tal 7!

Enligt Swoboda hänger den sällsamma sjutalsrytmen samman med människans biorytmiska perioder. (Se art. om biorytmen!)

Genierna föds närmast undantagslöst under föräldrarnas sjutalsår, hävdar wienprofessorn. Således: Då Händel kom till världen, var modern 5×7=35 år, fadern 9×7=63 år; då Wagner inkarnerade, var hans moder 35 och hans fader 6×7=42 år. Samma lunda har det förhållit sig i oräkneliga andra fall. Lessings föräldrar var t. ex. respektive 28 och 35, Kants 28 och 42, Schopenhauers 21 och 28.

Professor Swoboda har sammanställt en belysande statistik, vilken offentliggjorts av vetenskapsakademien i Wien. Det framgår tydligt av denna att särskilt många barn föds under något av moderns tidigare sjutalsår, i synnerhet under det 21:a men även under det 28:e och det 35:e. Vidare visar statistiken att sjutalsbarn oftast är A-barn som är både fysiskt och psykiskt bättre utrustade än barn som kommit till världen under intervallerna, och motståndskraftigare som de är, överlever de också lättare epidemier och andra svåra sjukdomar.

Professorn framhåller även ett annat mycket intressant sjutalsfenomen, nämligen: Då det gäller särskilt stora begåvningar åtföljs i regel en intensiv sjuårig skaparperiod av en assimilerande sjuårsintervall. Man tänker, säger professorn, osökt på orden i Skriften: "Det gives en tid för sådd och en för skörd."

Ett annat anmärkningsvärt faktum är att många berömda litterära och musikaliska verk tillkommit vid en tidpunkt då skaparnas ålderstal varit jämnt delbart med 7. Detta har bl.a. Wagner, Liszt, Schubert och den store Beethoven inom musiken och Goethe, Schiller, Kant samt Swedenborg gett exempel på!

Även kärleksförhållandena är underkastade denna rytm, såväl den psykiska som den fysiska kärleken. Här visar en synnerligen omfattande statistik att det sjunde äktenskapsåret är särdeles kritiskt och att de flesta äktenskap faller igenom efter sju års samlevnad.

Harald Schubert.

Sedan man lyckats fastställa dessa perioders längd, blev man i stånd att göra förutberäkningar av människans "goda och dåliga dagar", dvs av *aktivitets- och assimilationsperioderna*, båda lika värdefulla. Utgångspunkten för dessa beräkningar är en persons födelsedatum; vid detta datum anses kroppen vad avser såväl fysik som känsla och tanke befinna sig i nolläge, dvs i början av en aktivitetsperiod. I fysiskt avseende — verksamhet, muskelkraft, självförtroende, vitalitet, mod etc. — är en cykel 23 dygn lång, vilket innebär att "toppar" inträffar med så långa mellanrum. I känslöavseende — vänlighet, intuition, mottaglighet för konst, musik, kärlek, äktenskaplig samvaro, skapande förmåga, meditation — är cyklerna 28 dagar långa. Med avseende på tanke-rytmen — förståndsskärpa, koncentration, slagfärdighet i tal och skrift etc. — består en cykel av 33 dagar. Dessa cykler har alltså *en absolut konstant varaktighet*.

Bestämningen av de olika cyklerna går till så att man beräknar hur många dagar man levit (och glömmar då inte skottdagarna som inträffar vart fjärde år: 1960, 1964 . . .) och därefter tar man reda på hur många (t. ex. fysiska) cykler man genomlevt, dvs hur många 23-dagarscykler det går på summan av livsdagar. En person är t.ex. född 24.11.30. Den 31 december 1964 har han då levit i 12.456 dagar. (Födelsedagen ej medräknad, eftersom man räknar hela dagar.) Och på den tiden går det 541 fysiska cykler och 13 dagar. Det är siffran 13 som är viktig, ty den utsäger att personen i fråga den 31 december 1964 har kommit 13 dagar in i en ny cykel. Första hälften av en cykel utgör aktivitetsperioden — ovanför nollstreck — den andra hälften återhämningsperioden — under nollstreck — "toppen" infaller vid mitten av aktivitetsperioden, dvs beträffande den fysiska cykeln på 5:e och 6:e dagarna. I det här behandlade fallet har personen som var född 24.11.30, 10 dagar kvar av sin fysiska cykel (eller 9½ dag, eftersom denna person är född klockan 13.00 den 24 november 1930) — den 10 januari 1965 (kl. 13.00) börjar han på en ny cykel, vars "topp" infaller 5—6 dagar senare och "botten" ytterligare 11½ dag senare.

Genom dessa upptäckter öppnar sig

vida perspektiv för mänskligt handlande. De ger ökade möjligheter till framgång, hälsa, balans m.m. Betydelsefullt är att viktiga handlingar förläggas till de aktiva perioderna och att man är särskilt uppmärksam under de s.k. "obs-dagarna" (se nedan!), ty då finns större risker än vanligt att felbedöma riktning, avstånd etc. samt att tappa eller glömma bort viktiga saker. Genom det biorytmogram som envar kan göra upp själv eller med hjälp av någon biorytmkunnig person*) vet man i förväg vilka dagar som är gynnsamma och vilka som är riskabla. Och genom att vara aktivt något återhållsam under assimileringssperioderna undviker man den tendens till "black-out" som annars lätt gör sig gällande vid "obs-dagarna", övergångsdagarna. *Obs-dagar är de dagar då "nollstrecket" passerar, dvs vid övergången från aktivitet till uppladdning och från uppladdning till aktivitet*, ifråga om den fysiska cykeln efter 11½ och 23 dagar.

Biorytmogrammet är en första klassens försäkringspremie! Noggranna undersökningar som gjorts i Schweiz, har klart och tydligt visat att personer inblandade i trafikolyckor mycket ofta hade en "obs-dag" då olyckan inträffade. Myndigheterna har blivit både förbluffade och imponerade över det förkrossande bevismaterial som lagts fram. Swiss-Air, det flygbolag som har den lägsta olycksfallsfrekvensen, uppges kalkylera med det biorytmiska systemet. Likaså de schweiziska järnvägarna. Åt Pennsylvania Railroad Corp. gjorde dr. Rexford Hersey vid statsuniversitetet i Pennsylvania jämförelser mellan biorytmogram och olyckor. Resultatet blev överväldigande. Det väckte så stor uppmärksamhet att andra forskare startade allvarliga metodiska undersökningar av biorytmen och kom till samma resultat som dr. Hersey. En annan läkare i Pennsylvania, dr. Michael Bennet, lade upp ett minutiöst och omfattande studieprogram vid ett sjukhus i Philadelphia, där inte mindre än 1.000 patienter undersöktes och utfrågades. Dr. Bennet kunde efter åratals trögt vetenskapligt arbete framlägga bevis för att det existerar en regelbunden celtrytm.

Medicinalrådet Wilhelm Fliess säger att passioner, sympatier, böjelse att göra det ena eller det andra, disposition, indisposition, sinnesförvirring m.m. påverkas eller förorsakas av pulsationsrytmen hos kroppens celler.

Viktigt är att organismen i viss mån skonas under assimileringssfaserna. Om man undviker överdriven kroppslig eller andlig ansträngning under dessa

perioder, kan man sedan uppnå verkliga toppresultat under aktivitetsperioderna. Därför undviker t.ex. den biorytmkunnige idrottsmannen alltför ansträngande träning under assimileringssdagarna. Det uppges att flera segrar på tävlingsbanan har vunnits av biorytmkunniga sportmän. Biorytmikerna menar också att om t.ex. ett fotbollslag tränades (och matchades) under hänsynstagande till de enskilda spelarnas biologiska rytm, skulle lagets effektivitet ökas högst avsevärt. Då skulle man inte behöva uppleva att ett landslag gör en plattmatch i London men en vecka senare i Dublin mot förmoden gör en absolut övertygande match.

Om biorytmens inverkan på trafiksäkerheten skriver *Harald Schubert*, en av biorytmlärans förespråkare i Sverige, följande:

"Frågan hur de många olyckorna i trafiken skall kunna undvikas har som bekant blivit alltmer brännande! Råd och uppmaningar att iaktta största försiktighet är lätta att ge, men så länge man inte har kommit de faktorer på spåren, som ligger till grund för den 'mänskliga faktorn', har man inte funnit den primära orsaken, vilkens influens disponerar föraren och även den gående till en reducering av den så viktiga koncentrations- och reaktionsförmågan på vissa regelbundet återkommande dagar.

Genom vetenskapligt sammanställt statistiskt material har man dock nu kommit ovan nämnda faktor på spåren.

Ett institut i Schweiz, Zentrale für Biorytmische Forschung, har uppnått definitiva, sensationella forskningsresultat som visar att ca 70—80 % av alla olycksfall i såväl trafik- som i arbetssammanhang är att tillskriva den s.k. OBS!-dagen, med andra ord en disponibilitet för en viss "black-out"-tendens."

Slutligen några läkareuttalanden: Professor W. von Gonzenbach, tidigare direktör vid Bakteriologiska Institutet ETH i Zürich: "Det finns redan oräkneliga, drastiska, enskilda bevis för biorytmikens riktighet eller bättre uttryckt, för att dessa rytmer faktiskt är bestämmande för vårt såväl fysiska som psykiska livslopp och allt vad därmed innebär av stora fördelar att vara biorytmkunnig!"

Professor Werner Zabel vid Specialkliniken för biologisk läkekunst i Berchtesgaden: "På min mottagning har jag fått bekräftelse på de Fliesska biorytmiska angivelserna i fråga om bland annat blödningar efter operationer, så att jag absolut inte tillråder några operativa ingrepp vid

Ahimsa — icke våld!

ogynnsamma perioder i biorytmen."

Med. dr. Ferdinand Wehrli, Locarno, världsberömd för sina blodtvätt-förfaranden, skriver: "Sedan jag införde biorytmiska beräkningar i min praktik, har jag i årtal bara haft framgångsrika resultat och goda erfarenheter därav. Jag och mina medarbetare har de facto aldrig haft något misslyckat fall, när vi tagit hänsyn till dessa övergångstider, dvs de s.k. "obs-dagarna".

Här namn på ytterligare några framstående biorytmföreträdare: Professor Hauberisser, Regensburg; professor Monnier, Zürich; professor Stiefvater, Freiburg; professor Wagenführ, Heidelberg; professor Kling, New York; professor Swoboda, Wien; professor Kündig, Zürich; professor Teltscher, Innsbruck, med. dr. Bircher, Aarau; med. dr. Klaus, kantonen Schwyz, Schweiz.

*) I Sverige utarbetas biorytmogram av bl.a. Harald Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm (tel. 33 19 32) vilkens kunskaper en stor del av ovanstående artikel bygger på. SM

FÖR NÅGRA ÅR SEDAN publicerades resultaten av en unik vetenskaplig undersökning som utförts vid Syracuseuniversitetet under ledning av dr. Charles H. Bachman från General Electric's forskningsavdelning. Med hjälp av ett genialiskt, helt nytt instrument lyckades man mäta tidigare okända elektriska likströmmar djupt inne i hjärnans nervstammar och ryggmärgens och lemmarnas neuronkabler. Styrkan hos dessa strömmar varierade, men de uppvisade ett märkligt rytmiskt faktum, nämligen ett stigande och sjunkande i perioder på 28 dagar. Fortsatta noggranna undersökningar gav vid handen att den energikälla som vidmakthåller dessa märkliga strömmar, är de elektromagnetiska krafterna i vår omgivning.

Genom ovanstående rön synes man ha funnit belägg för att dr. Fliess' 28 dagars känslocykel måste vara beroende av elflödet i våra nervkablar och att månens kretslopp ger upphov till elektromagnetiska variationer i det elektriska flödet i nervsystemet, reglerande både menstruationen och det mentala tillståndet.

Alla som har använt sig av kompass, har sett prov på hur det svaga magnetfält som omger jorden, påverkar vissa metaller, främst järn. För att försöka utröna om denna osynliga

(Forts. på sid. 11)

VAD MENAS MED RENHET?

FRÅN BOKEN ÅBENBARING

Av Swami Narayananda

Lördagen den 8 januari 1949.

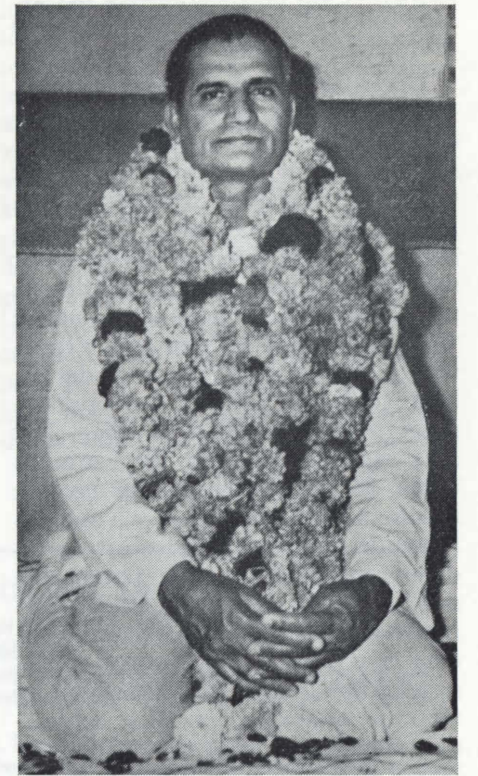
(286) Vad menas med renhet?

Svar: Det finns två slags renhet, yttre och inre. Att ta ett dagligt bad, att ta rena kläder på sig, att äta ren, närande föda, att dricka rent vatten osv, att bo på ett snyggt ställe, att inandas ren luft, att iaktta Brahmacharya (kyskhets), att vara vänlig och mild mot alla levande varelser och att utföra barmhärtighetsgärningar är den yttre renlighetens handlingar. Att tala sanning, att tala vänliga och kärleksfulla ord, att avhålla sig från onödigt tal, skadliga eller simpla ord och att utöva kontroll över talet, där är handlingar som leder till talets renhet. Att tänka på goda och nyttiga ting, att tänka på att göra gott mot andra, att befria sinnet från tankarna på Kana (sinnligt begär), Krodha (vrede), Lobha (glupskhet), Moha (förblindelse), Mada (stolthet) och Matsarya (svartsjuka) är den inre renlighetens handlingar. Ännu högre än att tänka barmhärtiga och goda tankar är det att tänka på Gud hela tiden. Ty goda och onda tankar är som respektive guld- och järnlänkar. Bägge binder människan. Men för att göra sig av med onda begär och tankar, får man ta go-

da begär och tankar till hjälp, och till sist får man höja sig över bägge för att uppnå verklig sinnesfrid. Därför bör man av mångfaldiga begär och tankar göra *en* tanke till den högsta, tanken på Gud, Gudsnamnet. Men för att uppnå det högsta slaget av renhet, måste man höja sig även över denna tanke. Sinnet måste frigöras från alla slags begär och tankar liksom ett ofantligt stort vitt pappersark där det inte finns en enda fläck. Detta högsta renhetstillstånd uppnår man blott i Nirvana eller Nirvikalpa Samadhi, där sinnet smälter samman med det högsta Väsendet och blir till ett med det, och där idéerna om subjekt, objekt och vetande fullständigt försvinner och det som återstår, är blott Medvetandeshavet.

Från den danska översättningen med bistånd av Anne Lise Dresler. Dansk förläggare av Swami Narayanandas böcker är förlaget Advaita, kommission Borgens Forlag, Gl. Kongevej 124, København V.

Kommentar: SÖKAREN skall i tre avsnitt presentera Swami Narayananda. Början gjordes i nr 1, 1964. Presentationen innebär inte att denna tidskrift rekommenderar N:s livsåskådning framför andra. Avsikten är att ge exempel på en intressant form av religiositet. Senare kommer andra religiösa lärare och vismän att ägnas uppmärksamhet.

Swami Narayananda, Delhi 1963.

VIS VITAE . . .

(Forts. fr. sid. 4)

slut. Höll V.V. först mot ena ögat sedan mot det andra: det onda upphörde omedelbart.

(Powell nämner i sin originalartikel över 100 fall, hämtade från hans korrespondens.)

Frank Hill behandlade vatten på sin lantgård med V.V. och fann att växtligheten sedan sköt upp dubbelt så snabbt som förut. Hans boskap, omtalad i trakten, var alltid i fin kondition, även när torka rådde eller det förekom djurpest i området.

Det är rimligt att tänka sig att mineral som liknar V.V. finns på andra ställen på jorden. Jag har hört att *Lang's Mineral Powder* från Montana, löst i vatten och inmundigat, ger utmärkta resultat. *Mineralife* från Aetherius Society, 450 South Western Avenue, Apt. 5, Los Angeles, California, USA, uppges ha fullständigt botat cancer genom att anbringas mot öppna sår.

Eftersom vetenskapen i dag försäkrar oss att allting i naturen är väsent-

ligen elektriskt och därför skapar ett elektromagnetiskt fält från vilket strålning utgår, är det en rimlig tanke att strålning som liknar utstrålningen från frisk, levande vävnad, befinner sig i resonans med sådan, är välgörande för växter, djur och människor.

En av mina vänner, elev till dr. Oscar Brunler, omtalar för mig att människokroppen vid normalt hälsotillstånd ger ett utslag av 100 grader på en biometer och att allt över 100 grader har en vitaliserande effekt. Berg- och jordarter i allmänhet ger utslag på från 90 till 310, det högsta utslaget hittills har varit från bergarter i Himalaya: 400. Vatten ger utslag på i regel mellan 87 och 139.

Men V.V. gav ett utslag på 1012!

Om någon vill experimentera med V.V., sänder jag gärna *gratis* flaskor med detta mineral. Av skäl som jag förut nämnde — risken att bli anklagad för att bedriva "kvacksalververksamhet" — tar jag inget betalt för V.V. Gåvor accepteras emellertid och går oavkortade tillsammans med en hel del andra medel till min fond

för de sjuka, vilken under lång tid har uträttat ett gott arbete och som jag är säker på skulle kunna vinna läsarens gillande.

Sedan ovanstående skrevs, har jag hört från Frank Hill att utstrålningen från V.V. har fotograferats, och bilderna visar att strålningen går endast mellan öster och väster, varför kameran måste vändas i riktning norr eller söder, alltså i rät vinkel mot utstrålningen.

Varför strålningen har detta särregna utseende, är åtminstone för mig ett mysterium som ställer mig undrande och synes antyda att "undermineralet" förvisso förtjänar sitt namn!

Kommentar: Vis Vitae kan anskaffas av SÖKAREN. Kostnad fem kronor, varav en dollar — ca 3:75 svenska kronor — går till överste Powell och resten till denna tidskrift för porto m.m. Leveranstid kan bli drygt en månad. Den som skriver direkt till Mr. A. Powell, 6121 Hazelhurst Place, North Hollywood, California, USA, kan, som nämnes i artikeln, få mineralet alldeles gratis. — Utlåndan om V.V:s verkan kan sändas till SÖKAREN. Skulle någon inte finna mineralet värdefullt, går det bra att återfå femman plus portokostnad för återsändande av det.

EN UNDERSÖKNING AV KLÄRVOAJANSEN . . . (Forts. fr. sid. 2)

vud och iakttä en livlig och färgrik scen vid änden av tuben. När observationsbetingelserna var gynnsammast, var det som att passera ner genom tuben så att bilden i andra änden utvidgades och blev oändlig.

Utskriften efter banden, ja t.o.m. tabellanalyserna, är alltför omfattande för att återges i en artikel som denna. Det är därför endast möjligt att visa på de viktigaste slutsatserna som kunnat dras av analyserna. Det vetenskapliga problem som undersöktes, är mycket komplicerat. Inte mindre än tre närbesläktade, människoliknande varelser bebodde en liten del av en liten dal nära Sterkfontein under en kort geologisk period, för uppskattningsvis en halv miljon år sedan. Två av dessa arter var rätt lika varandra under det att den tredje var mycket mindre människoliknande och mer apliknande. Fynden antyder att en av de mer människoliknande arterna ensam bebodde dalen i början av den period från vilken fynden härstammar. Den mest människoliknande arten — som faktiskt var en tidig människa — flyttade senare in i området och undanträngde den som då bodde där. Något senare inflyttade den mest aprika arten i dalen och bebodde den tillsammans med den mest människoliknande. Den mycket aprika arten var vegetarian; dess kamrat var allätare; den tredje arten var tydligen huvudsakligen köttätare.

Med ett undantag identifierades alla föremålen fullt riktigt. Var och en av de tre arterna beskrevs riktigt vare sig de var undersökningens huvudsakliga föremål eller var blott varelser som iakttogs i omgivningarna kring den art som undersökningen gällde. Undantaget ägde rum under försöksundersökningen på Nya Zeeland, och föremål var två tänder. De två arterna från vilka tänderna härstammade, beskrevs utförligt och fullt riktigt så långt som vetenskapliga undersökningar kan verifiera dem — men de beskrevs med utgångspunkt från fel tand!

Men varje art beskrevs alltså alldeles korrekt, inte bara vad beträffar olika anatomiska detaljer, såsom tänder, näsa, haka, kroppsställning etc., utan även i fråga om beteende, diet m.m. Inte i något avseende var ett påstående klart felaktigt. Huruvida de påstående som inte kunde kontrolleras vetenskapligt, var riktiga eller ej, kan givetvis inte avgöras. Vid ett tillfälle överlämnades ett föremål med

den enkla (och vanliga) begäran att det skulle identifieras samt att det sätt på vilket individen i fråga hade mött döden, skulle anges. Mr. Hodson antydde medsamman att individen hade dött på ett våldsamt sätt under uppväxtåren, sedan den blivit angripen och fått svår huvudskada. Såväl den låga åldern som huvudskadan var vetenskapligt kända fakta, enär öppna skullsuturer bevisade det första, och två skullbrott i hjässregionen med på ovanligt sätt intryckta ben, bevisade det andra. Men dessa saker kunde inte ses av klärvoajanten, eftersom föremålen överlämnades till honom medan han hade ögonen slutna. Beskrivningen av de två arter vilkas strider orsakade ifrågavarande individs död, var riktig vad beträffar dessa två arter som man vet förekom på det ställe som föremålen härstammar från.

Många liknande exempel skulle kunna anföras om utrymmet tillät. Nu får vi nöja oss med att konstatera att de detaljerade observationerna beträffande djuren, deras beteende och naturen i vilken de levde, var betydande till antalet och mycket riktiga, där kontroll var möjlig — vilket var fallet med ca hälften av de påstående som gjordes. I de fall där samma föremål undersöktes mer än en gång, förekom det inga motsägelser mellan iakttagelserna olika dagar.

De resultat som erhållits, pekar på en hög grad av tillförlitlighet hos mr. Hodsons klärvoajans under dessa undersökningar. Många upplysningar gavs om varelser som sedan länge är utdöda och som mr. Hodson inte kände till. Det finns en stor mängd vetenskapliga upplysningar tillgängliga i ifrågavarande ämne, och de visar att kontrollerbara påstående som gjordes av klärvoajanten, är riktiga, vare sig de avser förhållanden i stort eller de allra minsta anatomiska detaljer.

Emellertid är detta slags undersökning en erkänt vanskelig sak att utföra på grund av svårigheten att påvisa att upplysningarna erhållits uteslutande genom klärvoajans. En närmare granskning av resultaten är alltså nödvändig.

Först och främst har vi det enda uppenbara misstaget: de omkastade beskrivningarna under den inledande undersökningen av två föremål, vilken ägde rum på Nya Zeeland. Detta är förbryllande. I betraktande av att något fel ej begicks i de många andra fallen, är det frestande att tro att fel ovetande begåtts någonstans från dem som haft hand om undersökningen. För närvarande kan detta varken bevisas eller motbevisas — så som dokumenten nu förefinns, är beskrivning-

arna av varelserna riktiga men identifieringen är felaktig.

Det centrala problemet är att eliminera möjligheten att de korrekta upplysningarna erhållits inte på grund av klärvoajans utan på grund av telepati, dvs att upplysningarna inte framkommit från föremålen genom klärvoajans utan från hjärnan eller medvetandet hos någon som känt till vad vetenskapen säger i ifrågavarande sak.*) Mr. Robinson har i flera år bedrivit vetenskaplig forskning om "ap-människan" australopithecine och utgör därför en antaglig informationskälla. Men det skall omedelbart sägas att många av de upplysningar som gavs av klärvoajanten under undersökningen, aldrig hade varit i mr. Robinsons medvetande förrän de nämndes av klärvoajanten. Detta betyder emellertid i de flesta fall ingenting, eftersom vi f.n. inte vet om dessa upplysningar är korrekta. Om de är felaktiga, skulle det förhållandet tyckas stödja telepatihypotesen; om de är riktiga, skulle därmed telepatihypotesen bortfalla och vi hade ett gott sannolikhetsbevis för ren klärvoajans. Flera påstående som klärvoajanten gjorde, är intressanta från denna synpunkt.

Ett av dem gäller ett stenverktyg som uppgavs ha varit med om ett jordskred och fått vatten rinnande över sig. Fastän det under utgrävningarna framkom bevis för att två stora ras inträffat inom detta område, hade man ej på något stadium av forskningarna en medveten tanke på att stenverktyget ifråga kommit att ändra läge som följd av raset. Och vad som är av ännu större betydelse: det var inte känt vid tiden för klärvoajansundersökningen att detta verktyg kom från ett område med söndervitt rat berg. Söndervittringen har skett på grund av vattnets urlakande inverkan. Anteckningarna rörande utgrävningen rådfrågades efter experimentet med mr. Hodson, och först då kom man medvetet på tanken att verktyget faktiskt måste ha haft vatten rinnande över sig under en anseelig tidsperiod.

Ett annat påstående gäller ett föremål som tillhört en individ vilken mött en våldsam död. Denne hade ansetts vara en ung individ av den aprika *paranthropus*. Men mr. Hodson uppgav att det var fråga om en individ i uppväxtåren av den mest människoliknande arten. Mr. Robinson hade aldrig haft den tanken, men eftersom båda dessa arter levt inom det område från vilket föremålet kom, var en sådan förklaring inte omöjlig. En

noggrann undersökning av föremålet — endast en hjärnskål — avslöjade att om det var från en mycket ung individ, var det mera sannolikt att det var fråga om den aprika arten, men om det var från en uppväxande individ, så var sannolikheten för att det var den mer människoliknande arten, det gällde. Tyvärr blev de ihärdiga ansträngningarna att på något sätt vetenskapligt lösa frågan om hjärnskålens ålder fruktlösa. Situationen är alltså den att fram till den förnyade undersökningen av hjärnskålen, hade man säkert trott att den var från en individ av den aprika arten, fastän denna uppfattning inte kan bekräftas och klärvoajantens åsikt har precis lika stor chans att vara riktig enligt tillgängliga fakta. Men den senare åsikten kunde inte ha hämtats från någon annans medvetande. Hade en annans medvetande varit källan till klärvoajantens upplysning, skulle tydligen individen ha beskrivits som apliknande.

Det finns ett par fall av annan karaktär. I det ena lämnades ett föremål till klärvoajanten utan att vi gav honom någon upplysning om det. Men medan mr. Hodson höll på med föremålet, gjorde mr. Robinson ett medvetet försök att förvilla honom genom att skapa så livliga tankebilder som möjligt av en av de tre arterna, vilken *inte* hade någonting att göra med det föremål som undersöktes. Detta påverkade inte resultatet, och klärvoajanten upplyste oss efteråt om att de bilder han förnummit — och vilka var riktiga så långt det går att kontrollera — var helt klara och inte förändrades av andra bilder. Vid ett annat tillfälle gjordes försök att sätta klärvoajanten på fel spår genom att avsiktligt ge honom felaktiga upplysningar om det föremål som överlämnades till honom, samtidigt som mr. Robinson under hela experimentet försökte hålla en tankebild som svarade mot de oriktiga upplysningarna. De första bilderna som klärvoajanten erhöll, var riktiga, men de avvisades av honom själv som oriktiga eftersom de inte stämde överens med de upplysningar vi gett honom. Så förnam han andra bilder — av en art som funnits inom samma område — men de första, och riktiga, bilderna återkom ständigt tills klärvoajanten så att han inte hade något val utan måste studera dem. När han tillfrågades om inte misstämelsen kunde klaras ut, försökte han igen och så sedan att han måste dra den slutsatsen att det inte var fråga om den art som vi gett honom upplysning om, utan den andra. Alltså kom klärvoajanten fram till rätta slutsatser trots våra försök

att vilseleda honom.

Det kan invändas att fastän försök gjordes att vilseleda klärvoajanten, så fanns ändå hela tiden även de rätta upplysningarna i mr. Robinsons medvetande. Detta är riktigt, och eftersom telepatins hela funktion är dunkel och det inte är känt på vilken medvetandesnivå den arbetar, kan man inte säga om den ena mentala bilden kan ha varit starkare än den andra. Men det är svårt att förstå varför klärvoajanten skulle acceptera en bild och inte en annan, om han inte hade någon yttre norm efter vilken han bedömde dem, då ju både den ursprungliga upplysningen och den falska bilden uppträder som bestämda tankar i medvetandet. Å andra sidan kunde klärvoajantens upplysning om den individ som hade skadats i huvudet och dödsdats, säkert inte ha hämtats på telepatiskt sätt, eftersom den vid den ti-

den inte fanns i någon annans medvetande alls. Dessutom kan nästan hälften av klärvoajantens upplysningar inte ha kommit från något annat medvetande än hans eget. Slutligen förefaller det oss som om försiktigheten och den synbarligen stora objektiviteten i iakttagelsen av de mentala bilderna samt dessas utomordentliga inbördes sammanhang pekar till förmån för den slutsatsen att inget av vad klärvoajanten sa, var ett resultat av telepati. Uppteckningarna är mycket omfattande, och under försöken gick vi ideligen fram och tillbaka från den ena arten till den andra utan något mönster i det hela. Om dessa upplysningar inte kom från en bestämd och exakt källa, är det knappast tänkbart att en person som är helt obekant med det vetenskapliga området ifråga, kunde ha kommit fram med en

(Forts. på sid. 11)

NAMNINSAMLING FÖR NY LAG FÖR FÖRSÖKSDJUREN

Av allt att döma kommer vårriksdagen att fastställa lagar bl.a. för experimentdjuren, vilka i flera avseenden intar en särställning.

Den nuvarande lagen tillåter, att försöksdjur utsätts för hur svårt och hur långvarigt lidande som helst, blott det anses gagna vetenskapen. Detta bevisas av forskarnas egna redogörelser. Här ett exempel:

Dr Th. Stenberg, Allm. Sjukhuset, Malmö, har utfört experimentell bränning på kaminer med brännjärn, upphettat till 90 grader. — Förbränningstiden i den svårast bränd gruppen var 17–20 min. Under själva bränningen var djuren sövda med eter. Efter uppvaknandet levde somliga flera dygn och fick således uthärda alla smärtorna, tills döden befriade dem. (Ur Acta Chirurgica Scandinavica, årg. 1962, sid. 159–70).

I Expressen (15.5.64) publicerades vad polisman Bylock såg vid sitt besök på Karolinska. — "Stanken var outhärdlig i barackerna. Katterna låg nästan i beckmörker . . . Sägspån hade ströts ut, vilket blandats med exkrementer till en vidrig smörja. Hettan var fruktansvärd. Solen låg på och någon ventilation förekom tydligen inte. Djuren plågades uppenbarligen oerhört. - Pestsmittade katter var blandade med friska djur."

Trots att dylikt förekommer föreslår djurskyddsutredningen ingen ändring av nuvarande djurskyddslag, endast tillsättandet av en kontrollnämnd. Observera dock: inga lekmän får tillhöra denna nämnd och ingen inspektion får företagas utan föregående anmälan. — Djurförsökens otillförlitlighet och farlighet klarlägges alltmer av modern forskning. — Arligen "förbrukas" en halv miljon försöksdjur i Sverige.

Nordiska Samfundet har gjort det till sin särskilda uppgift att med alla till buds stående medel arbeta för en human lagstiftning, som lindrar dessa medvarelseers lidanden. Som ett led i dessa strävanden utsändes listor för namnunderskrifter, vilka kommer att överlämnas till riksdagen. Listorna upptager följande som våra främsta krav:

att plågsamma djurförsök förbjuds i lag;

att minst hälften av antalet ledamöter i kontrollnämnden skall vara lekmän samt att nämnden erhåller rätt till inspektion utan föregående anmälan;

att experiment på levande djur icke får förekomma i undervisnings- eller demonstrationssyfte vid våra allmänna skolor;

att ansträngningar göres för att finna forskningsmetoder, som icke grundas på djurförsök.

Av punkt 1 (ovanstående krav) framgår således, att Nordiska Samfundet icke bekämpar alla djurexperiment — endast de plågsamma. (Observera också vårt namn!) Varje human inställd människa bör kunna stödja ett sådant krav. — Inför den enorma och ständiga ökningen av det antal djur, som offras på vetenskapens altare, är det vår oavvisliga plikt såsom människor att skapa bättre förhållanden för dessa värnlösa.

Våra namnlistor sändes ut som maning till besinning, till samling av alla goda krafter. — Den vetenskap, som skall vara i stånd att finna sanningen om vårt liv och vår hälsa, måste vara förbunden med en barmhärtighet, som omsluter också djuren.

Vi väddar till alla: Stöd oss i våra strävanden genom att snarast rekvirera namnlistor!

JOHAN BÖRTZ

Ordf. i
Nordiska Samfundet till Bekämpande av
Plågsamma Djurförsök.

Restadsv. 15, Bromma.

TEFAT I SVERIGE

Expressen 18/12 1953. 30/6 1952 såg flera personer ett flygande tefat över sydv. Skåne. Bland dem var majoren Fredrik Johansson från Kalmar flygflottilj. Han beskrev föremålet som "två tallrikar ovanpå varandra som rörde sig med hög hastighet". På Expressens fråga svarar han att han numera tror att det var ett optiskt fenomen.

Expressen 18/12 1953. Två flygare, kapten Ulf Christiernsson och mekaniker Olle Johansson, har under en flygning sett ett ovanligt föremål i luften. "Föremålet såg verkligen ut som ett 'tefat' eller snarare som två sådana, lagda mot varandra med bottensidorna utåt. Det var alldeles metallblankt. Det rörde sig oerhört fort utan att avge rök eller eld från avgaser." Christiernsson: "Jag är fullkomligt övertygad om att det var något helt nytt vi såg." Johansson: "Vad det än var: varken kaptenen eller jag har någonsin sett något liknande." — "Vi blev verkligen förbluffade. Vi trodde först knappast ögon... Men det var ingen tvekan!" Christiernsson: "Jag uppmärksammades först på 'tefatet' av reflexerna från solen. Det glittrade till som från ett silverfat. — — — Ju närmare det kom, desto större blev min förvåning."

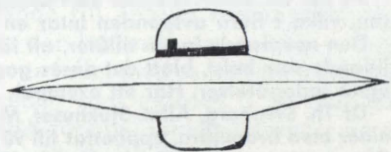
Perspektiv, mars 1962. Amanuensen K. G. Rehn skriver om ett sammanträffande med kriminalassistent Ernst W. Åkerberg och hans hustru, Karin, vilka den 5 aug. 1957 såg två flygande tefat på Gotland. — De flygande föremålen beskrevs som diskusliknande. Vid kursändringen, som var knivskarp, reste de liksom upp sig på hökant, varvid de stod och svajade eller fladdrade till för något ögonblick. Storleken uppskattades till c:a 25 meter i diameter. Föremålen var strömlinjeformade och saknade utstående delar. Färgen var silvergrå. Inga fönster eller gluggar syntes, men det fanns en kupolliknande del ovan framtill. — Makarna Åkerberg berättade att de efteråt känt sig skakade av denna deras livs stora upplevelse, som slumpen fört i deras väg. "Det dröjde väl över en halvtimme innan vi kunde sansa oss."

Sundsvalls Tidning 26/1 1959. Maskinist Axel Karlsson och dennes familj samt familjen Olsson i samma fastighet såg 25/1 ett rymdfenomen. Det föreföll först som en ljusstark, stor stjärna, men "... när jag hämtat min tyska fältkikare fick jag se något fantastiskt. Jag kunde tydligt urskilja konturerna av vad man närmast kan beskriva som ett ellipsformat föremål med fyra kraftiga ljus runt om. Men mest egendomligt var ett intensivt ljussken ovanför föremålet. Lika kraftigt som en svetslåga gav ljuset regelbundna signaler, som jag närmast uppfattade som någon form av morsetecken." En skiss gjord av herr Karlsson visar att föremålet hade den för en del av de flygande tefaten karakteristiska diskusformen. Karlsson säger att det var den märkligaste syn han någonsin sett. Han hade varit en stor tvivlare på den senaste tidens himlasyster men nu måste han tro sina egna ögon. — Artikeln omtalar även att det förekommit magnetiska störningar i dessa trakter i samband med himlasynerna.

Året Runt. Det s.k. Domstensfallet, slutet av 1950-talet. Två pojkar, Stig Rydberg, 30, och Hans Gustafsson, 24, berättar att när de kom en natt i bil, upptäckte de ett egendomligt ljussken inne i en trädgård. De stannade bilen för att undersöka fenomenet. Plötsligt stod de framför ett föremål som liknade en jättediskusskiva. Det var säkerligen fem meter i diameter och nära en meter högt. Det vilade på tre ben och utsände ett intensivt vibrerande ljus, som dock varken bländade eller

värmd. Något som kändes som en magnetisk kraft drog dem mot deras vilja närmare föremålet. Utanför detta irrade några underliga skepnader planlöst omkring. Figurerna var omkring 130 cm höga, bananformade, och en egendomlig brottnings började. "Det kändes som om vi höll på att sjunka in i det formlösa som bemäktigade sig oss och drog oss till sig med oanad styrka. — — — Vi kände hårda tag som under slagsmål, men ändå förnam vi ingen smärta och hade inget intryck av ondska eller illvilja." Till slut lyckades pojkarna komma loss och rymde i panik från platsen. De såg skivan försvinna rakt upp i luften.

Piteå Tidning. 9.11.1962. Sören Granberg, 21, och hans mor Helga, 47, såg ett flygande tefat under en bilfärd. När det kommit nära dem, stannade det upp och förblev stilla några minuter innan det backade tillbaka och försvann. Storleken uppskattar de till c:a 6×15 meter. Ett starkt ljussken kom inifrån tefatet. Inget som helst buller hördes. När det avlägsnade sig i samma riktning varifrån det kom, försvann det som i ett dis. — För Tid och Rums korrespondent i Piteå, har Helga och Sören Granberg ritat en skiss (se bild!). — Avståndet till tefatet bedömdes som 200—300 meter.

Piteå Tidning 13.11.1962. Målarbästare Tycko Nordlund säger till tidningen, som ringer upp honom: "Hur har ni fått reda på detta — jag vill egentligen inte föra det vidare." — "Det var det mest skrämmande jag upplevt och sett — — — när jag fick en förnimelse av att det plötsligt blivit mörkljust. Jag stod vänd mot stugan och fick se hur den lystes upp. När jag vände mig om såg jag själva ljuskällan — ett föremål som svävade fram över Koskäret och liksom kröp fram mot Mellerstön. Föremålet gav ifrån sig ett intensivt ljus som stötte i lila. Jag sprang in i stugan och hämtade min kraftiga kikare och kunde sen se föremålet ganska tydligt, när det stannade upp över Mellerstön. Det gnistrade och lyste på hela fjärden som delvis var isbelagd. Jag skäms inte över att tala om att jag blev rädd. Skenet från föremålet verkade så fullständigt främmande utan någon som helst anknytning till verkligheten." — (Denna upplevelse liksom den här närmast följande ligger flera år tillbaka i tiden i förhållande till datum för artiklarnas publicerande.)

Piteå Tidning 13.11.1962. Vägarbetare Anton Sundvalls upplevelse kom genom en granne till tidningens kännedom. — För ett par år sedan kom några bekanta in till Sundberg. De tyckte han såg märkvärdig ut och frågade om han var sjuk. Så småningom slapp det ur honom att han sett ett mystiskt ljussken som han med säkerhet trodde var ett flygande tefat. Sundberg ville först inte berätta för tidningen. Men så småningom talade han om "att han sett ett ljussken som rörde sig på ungefär 100 meters höjd och inte ens så fort som det långsammaste flygplan. Ljuset var

rött till färgen och hade samma form som en cigarr." — "Något ljud kunde jag inte höra och jag är bergsäker på att det varken var en flygmaskin eller en helikopter. Det verkade helt enkelt främmande."

Aftonbladet 17.1.1963. En stark ljusflamma har observerats i skyn av många personer på flera platser i nordligaste Sverige. Två flygare: "Horisonten flammade upp av ett intensivt blåvitt ljussken. Den mörka kabinen upplöstes som av en fotoblixt. Under ett kort ögonblick syntes alla föremål tydligt som på dagen." — "Vi gissade på en atomsprängning", säger flygkapten Törnblad till AB. I trafikledartornet på flygplatsen i Luicå observerades flammen. I Pajala såg varenda människa som vistades utomhus den, och den blev det allmänna samtalsämnet. — Anmärkningsvärt är att på telefonstationen i Käredöjärvi föll alla klaffarna ner på växelbordet samtidigt som den starka ljusflammen syntes mot himlen.

Folket, Eskilstuna 23.1.1963. Hälsovårdsinspektör Göran Sandberg kunde genom en kikare iakta ett föremål i rymden som inte hade någon som helst likhet med ett flygplan och som uppförde sig synnerligen egendomligt. Sandberg fick en närbild av föremålets undersida, som var liksom skivformad och inte olik en deltavinge. På utsidan av undersidan sågs lysande punkter men inte alls ett flygplans röda och gröna lampor. På föremålets översida sågs liksom en kupol från vilken ett flämtande rött ljus strömmade ut. Inget motorbuller eller jetljud kunde förnimmas men däremot ett svagt sus. Någon meteor eller satellit var det inte. Det är herr Sandberg säker på.

Dala-Tidningen, Falun 24.8.1963. Den kände spelmannen Alm Nils Ersson och hans far Alm Erik Ersson har sett två cigarrformade flygande kroppar, lysande med ett kraftigt, skiftande sken över Siljan. Under c:a tre kvart syntes föremålen, som tidvis stod helt stilla. I kikare kunde ses att de båda kropparna omgavs av något som liknade ett vitt moln, som dock ibland verkade att upplösas.

Göteborgs-Tidningen 20.10.1963. 70-åriga f.d. gasverksarbetaren Karl Gustaf Karlsson i Stenum, nära Skara, berättar att han sett tefat och rymdvarelser därifrån vid tre tillfällen 1957 och 1958. Karlsson har försökt hålla tyst om vad han sett men saken har läckt ut och en tidningsman har intervjuat honom. — Tefatet såg ut som två mot varandra vända skålar. Varelserna beskrivs som "toppiga", insvepta i en gråaktig dräkt som omslöt hela kroppen. "Det märkvärdigaste var att de hoppade och skuttade upp och ner som gummibollar. De flög från den ena tuvan till den andra." — Karlsson vinkade. Och den längste av de båda varelserna bugade sig stelt. Den ena av varelserna var c:a 170 cm lång, den andra stor som en liten pojke.

Helsingborgs Dagblad 22.10.1963. Golvläggare Yngve Möller och hans fästmo Gerd Larsson "tror sedan torsdagsnatten helt och fullt på 'flygande tefat'. För det var ett sådant de observerade under åtskilliga minuter i trakten av Flädie — ett föremål, hundra-talet meter upp som avgav ett intensivt gulaktigt sken — 'som solsen på dagen' — osh som hade en fullt tydlig silhuett. En tunn skiva med kanske tio meters diameter och ovanpå detta en kupol, fem-sex meter hög med speciella ljuspunkter."

De flesta av de tidningsartiklar som ovanstående är sammandrag av, har återgetts i Tid och Rum, nuvarande adress: I. Tröeng, Garpenberg.

Förteckningen utgör ett urval — många fler liknande upplevelser finns.

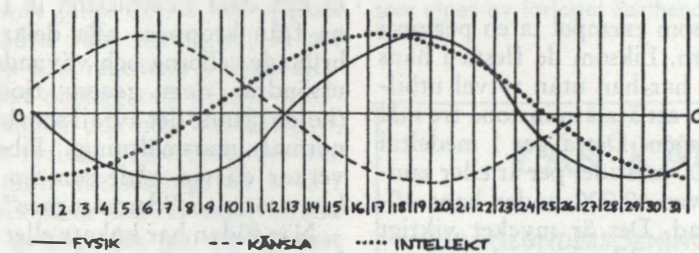
FÖR NAGRA ÅR SEDAN ...

(Forts. fr. sid. 6)

kraft också påverkar levande organismer, framställde den framstående amerikanska biologen Frank A. Brown jr vid universitetet i Evanston, Illinois, små stavmagneter av en styrka motsvarande jordmagnetismen på orten och begravde dem i slammets på en flack, av tidvattnet överspölad strand. Det visade sig då att när sniglar, vilka kröp omkring på jakt efter föda, råkade passera över en av stavmagneterna, så ändrade de genast kurs efter magnetfälten!

Om nu sniglar påverkas av jordmagnetismen, varför skulle då inte människan också göra det? Dr. Brown förtutvarande anatomiprofessor vid Yaleuniversitetet, säger att vad som betingar organisationen i en individuell människohjärna — och "reglerar och styr den" — i själva verket är ett ytterst komplicerat magnetiskt fält. Det centrala nervsystemet hos människan är, säger han, en ypperlig mottagare för elektromagnetisk energi, i själva verket den finaste i hela skapelsen: med sina inte mindre än tio miljarder hjärnceller förfogar den över ett astronomiskt antal hjärnbanor, ledningsbanor för elektriska impulser. Det ligger därför inte något övernaturligt i att yttre magnetfält periodiskt påverkar mänsklig vitalitet, känsla och tanke, beteendemönster och att deras intervaller, deras periodiska fluktuationer framkallar rytmiska förändringar, variationer i vår fysik, vårt känsloliv, vår intellektuella förmåga, vår mottaglighet för intryck samt väcker minnen till liv och ger nya, inspirerande idéer — enligt dr. Brown.

Harald Schubert.

EKONOMISKA MEDARBETARE

Bengt Ellertsen, Trollbäck, 19: 50, Asta Jungbark, Göteborg, 25: —, Astrid Morin, Stockholm, 50: —, Alve Holmqvist, Malmö, 7:75, Björn Sjölund, Solna, 25: —, Anonym, 50: —, Martin Stål, Stockholm, 9:50, Thure Boberg, Stockholm, 20: —, Käthe Sundström, Stockholm, 3: —. Summa 209: 75.

Tack för värdefull hjälp!

EN UNDERSÖKNING AV KLÄRVOAJANSEN ...

(Forts. fr. sid. 9)

sådan mängd upplysningar som är fullständigt riktiga i fråga om anatomi, beteende och livsmiljö hos tre olika arter. Det förefaller som om klärvoajanten öste ur någon ren kunskapskälla, vilken gav honom intryck av att själv vara närvarande och bevittna ifrågavarande varelser liv, och som inte hade något samband med andra personers medvetande. Vad detta var för slags kunskapskälla, är det för närvarande inte möjligt att vetenskapligt bestämma.

*) Om det varit fråga om telepati, skulle mr. Hodson ha "läst" i andra människors medvetanden, varvid även felaktiga vetenskapliga uppfattningar kunde ha kommit fram och presenterats som fakta — om det var ren klärvoajans däremot, skulle mr. Hodson ha uppnått mental kontakt med den ifrågavarande verkligheten och alla hans uppgifter överensstämma med denna.

SM

Artikeln som är daterad 23 sept. 1960 och varit publ. i "Science Group Journal", okt./nov. 1960, har ställts till SÖKARENS förfogande av f. skeppsmästaren Hjalmar Nordén, Härnösand. Den nämnda tidskriften utges av South African Theosophical Research Group.

LAPIS LINGUA,

det psykotekniska hjälpmedlet och tillika den underbart vackra smyckesten kan — liksom **Vis Vitae** — erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksg. 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

Din personliga BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

- Biorytmogram eller pulsationsrytm.
- Högsta försäkringsskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Ovärderligt för bl.a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

SE UPP MOT STJÄRNORNA

Se upp mot stjärnorna, oh, sökande själ, där vi tumlar fram i vår rymdseglats, och vet! det finns en ledande hand som ger form åt sjö och land och håller var stjärna på plats. Och skulle vårt klot av berg och hav och liv av fåfång strid, och kiv, gå ut ur sin bana kring solen tills livet fryst som vid polen — vad mer? Är Gud så liten? Han äger alla stjärnor och planeter i oändligt tal och kan, efter gudomligt val, väl bygga upp ett nytt system eller sätta oss i land, oss varelser, på en långt fjärran strand — men varför inte här, på jordens sand?

Vad frukten l? Låt våra själar öppna sig tills ödmjuka vi kan välkomna varje plan Gud har för människan.

Original av Mary Pansy Ropp (Understanding 3, 1964.)

HÄLSNINGEN. Den skönaste, renaste, den av Gud antagna hälsningen ligger i ögonens blick. Kärleken är något andligt, gudomligt. I den fysiska världen yttrar den sig i ögonen.

DET VITA LJUSET. Sysselsätter sig lärjungen med det goda, sy synes i hans inre ett milt, vitt ljus, ett levande väsen, med vilket han kan underhålla sig och av vilket han kan lära.

BEREDVILLIGHET. Lärjungen måste föreställa sig de förskräckligaste tillstånd och pröva om han kan uthärda dem. Dessa tillstånd kommer kanske ej att inträda, dock måste han vara beredd på allt. För honom får det ej finnas några överraskningar.

KÄLLA. Lärjungen dricker endast kallvatten. Förr törstar han än han dricker grumligt vatten.

Reproduktion av den symbol som polismannen Lonnie Zamora säger sig ha sett på ett UFO nära Socorro, New Mexico. Symbolen skall ha varit i röd färg och en halv meter hög. — UFO som landat på Holloman flygbas, uppges ha haft samma tecken.

SUNDARE LEVNADSVANOR

Av Norman W. Walker

Det egentliga ändamålet med att äta är att förse kroppen med de näringsämnen, som bildar celler och vävnader i vår kropp. Kontinuerlig förnyelse är en av grundlagarna i naturen. Vår fysiska kropp är ett laboratorium, som fungerar enligt organiska kemiska principer.

Den föda vi intar skall nära dessa celler och vävnader. Eftersom naturen tyvärr givit människokroppen en sådan "tjänbarhet", när det gäller att utstå felaktig behandling, kan den i årtal klara sig på en föda som är skadlig för kroppen men retar aptiten och tilltalar smaken, och så har människan gett efter för sina begär tills släktet blivit märkbart degenererat såväl psykiskt som fysiskt.

Kroppen är själens och intellektets uttrycksmedel. Intellektet användes vid iakttagelse och logiskt tänkande. — Om man tillåter kroppen att degenerera kan man inte vänta sig att intellektet skall fungera eller utveckla sig på ett konstruktivt sätt, *eftersom den andliga och intellektuella förmågan hos människan utvecklas i direkt relation till framstegen, återbildningsförmågan och renheten hos den fysiska kroppen.*

Vi betraktar "krassligheter" och sjukdomar som något mystiskt och skrämmande och skyller på mikrober och bakterier.

I själva verket är bakterier och mikrober naturens renhållare och finns överallt. När vi andas, drar vi in miljoner av dessa små, naturliga renhållare. Deras uppgift är att spalta upp och nedbryta avfallsprodukterna i vår kropp och sätta dem i rörelse, så att de kan förpassas ur kroppen. Det är emellertid *vår* uppgift att hålla kroppen i sådant skick, att denna utsöndring kan fulländas till det perfekta.

På grund av att vi äter ett övermått av födoämnen, i vilka livskraften har förstörts genom för stark upphettning, inläggning på burk eller andra förfaranden, hopar sig avfallet efter matsmältningen fortare i vår kropp än vi och dessa renhållare kan avlägsna den. Resultatet blir, att mikrober och bakterier inne i vår kropp finner en grogrund, där de kan föröka sig. Under detta förökningsstadium läggs avfallet från deras hårdar till kroppens eget slagg och vi får det som kallas sjukdom.

När mikrober och bakterier tränger in i en kropp, som är helt igenom

ren och sund, hittar de ingen groplats, där de kan slå sig ner. De passerar därför ut ur kroppen på naturligt sätt.

På samma sätt förhåller det sig när allt avfall och osunt material avlägsnas från en sjuk kropp. Först då tas det första steget mot ett tillfrisknande med en normal kemisk balans.

Hur kommer detta avfall in i kroppen? På två skilda sätt.

Först och främst genom att devitaliserad och stärkelselik föda intages. Denna kan varken upptagas av kroppen för konstruktiva ändamål eller helt utsöndras. Även genom sådana onaturliga saker som serum, vacciner, injektioner etc. införs felaktiga ämnen i kroppen. Dessa orsakar avlagringar som kroppen inte är i stånd att befria sig från genom sina normala funktioner, om utsöndringsorganen på något sätt är skadade.

För det andra genom de celler och vävnader i kroppen, som under vår aktivitet förslites och stannar kvar som dött material efter att ha producerat fysisk och psykisk energi. Dessa förbrukade celler borde lämna kroppen så snart som möjligt efter att ha tjänat sitt syfte, men de stannar kvar i organismen under onödigt långa tidsperioder på grund av bristfällig utsöndring.

Vi kan här endast kortfattat ange några av de intressanta skäl, varför en väl avpassad näringstillförsel till kroppen är av så vital betydelse. En kort översikt av den process som orsakar den största slagganhopningen i kroppen är nödvändig för att vi på ett intelligent sätt skall kunna ledas till att rätt välja och kombinera våra födoämnen.

Låt oss som exempel ta en person i 40-årsåldern. Liksom de flesta i hans omgivning har han utan tvivel utbildat en vana att äta åtminstone tre mål mat om dagen. Detta ger i medeltal mer än 1.000 måltider per år eller sammanlagt över 40.000 under hans 40-åriga levnad. Det är mycket viktigt att vi kommer ihåg detta.

Vi skall också anta att den föda han har ätit, varit kokad, konserverad eller på annat sätt behandlad. Sällan, om ens någonsin, äter han en tillräckligt stor mängd rå föda eller ett helt mål bestående enbart av råa grönsaker och frukt. Resultatet blir därför, att mat från över 40.000 måltider, till största delen bestående av döda födo-

ämnen har passerat genom hans tarmkanal under den tiden.

Det är omöjligt att regenerera organiska celler i en kropp med "dött" material. Vi finner att medan de 40.000 målen tjänade till att uppehålla livet, infördes i kroppen knappast någon näring i "organisk"* form, som skulle ha kunnat regenerera celler och vävnaderna eller tillföra de kemiska ämnen, som de bildas av.

I själva verket är det hemskt att behöva inse att toleransgränsen för ett sådant tillstånd vanligtvis nås vid 40—50-årsåldern, en ålder då moget omdöme och erfarenhet har uppnåtts, en period i livet då vi skulle veta vad livet har i beredskap åt oss, i vår ålders blomma. Vid den åldern finner män och kvinnor att de har en försummad kropp som snabbt degenereras och inte längre är det effektiva uttrycksmedel, i vilket man kan omsätta kunskap och erfarenhet till praktiskt bruk, eftersom de är inne på en väg som snabbt leder till för tidig senilitet och bruten hälsa.

Vi vet, att kroppen behöver fast föda. Felbedömningen ligger i tolkningen av vilken funktion denna har att fylla. För att vara av verkligt värde måste den bestå av den råa cellulosa eller fibermassa, som finns i råa grönsaker och frukter och ätas så nära sitt naturliga, mogna tillstånd som möjligt.

När man äter dem i det tillståndet och därvid tuggar ordentligt, extraherar matsmältningsorganen så många som möjligt av de kemiska ämnen som fibrerna innehåller. Resten passerar genom tarmarna och blir, bildligt talat, starkt "magnetiserad" genom muskelknådningen vid tarmrörelserna. På så sätt drar fibermassan in i tarmarna från kroppens alla delar de förbrukade cellerna och vävnaderna och utsöndrar dem genom tjocktarmen (kolon) jämte det avfall som bildas vid normal matsmältning. Fibermassan verkar därvid både som en invärtes kvast och en "dammsugare".

När födan har kokats eller behandlats på annat sätt, har emellertid fibrerna eller cellulosan omvandlats till en "oorganisk"*** substans, i vilken varje spår av liv förstörts. Den livlösa fibermassan kan därför inte längre arbeta som en kvast eller dammsugare, utan verkar i stället som en mopp (vanligen en slemmig sådan), vilken skjuter innehållet framför sig utan någon rengörande effekt. På grund av

bristande "magnetisk" dragningskraft, som inte kan skapas i döda fibrer, har fibermassan inte någon möjlighet att dra in i tarmarna förbrukade celler och vävnader från andra delar av kroppen, inte heller andra toxiska (giftiga) ämnen, som kan ha samlats där.

Besinna dessa två skildringar. Å ena sidan ett överflöd av råa fibrer som passerar genom matsmältnings- och utsöndringsorganen, verkande som en rengörande kvast och dammsugare efter varje måltid, tre gånger om dagen, och som lämnar efter sig inte bara ett rent tarmsystem varje gång utan också avlägsnar annat upplagrat avfall ur systemet. Föreställ er å andra sidan fasta beståndsdelar eller fibermassa av kokad, devitaliserad föda (nästan alltid i omätliga mängder) som passerar genom tarmarna och utsöndringsorganen tre gånger om dagen — 40.000 gånger eller mer på 40 år — och varje gång lämnar efter sig en slemmig beläggning. 40.000 beläggningar, om än aldrig så obetydliga, måste nödvändigtvis lämna spår efter sig.

Människan är, trots sin förmodade intelligens, den enda medlemmen i djurriket som ger efter för sina begär på bekostnad av sin kropp och klemmar bort den med berätt mod, utan att använda sunt förnuft eller gott omdöme, och som bara lyssnar på den lena, bedrägliga röst som säger att födan inte har något med kroppens tillstånd att göra.

Med en sådan mikroskopiskt liten användning av vår intelligens förvärrar det inte att vi, just när vi nått den ålder då vår kunskap och erfarenhet är av största värde för oss, då de kan användas till största fördel för oss och vi är riktigt angelägna om att börja *leva*, finner oss handikappade med en fysisk kropp, som är mogen för kassering, om inte rentav för grav.

Problemet gäller därför hur vi skall kunna ändra våra matvanor, så att vår kropp kan regenereras utan alltför mycket obehag och alltför kraftiga reaktioner och utan att det psykiska och fysiska välbefinnandet blir lidande inför förändringarna i vårt dagliga liv samt hur vi skall kunna göra det möjligt för oss att till slut förvärva en sund kropp, fri från trötthet, sjukdomssymptom och sjukdomar.

Det är intressant att lägga märke till att allmänheten och dess föregångsmän just nu börjar inse värdet av och tala en hel del om "förebyggande hälsovård", ett ämne som jag har forskat i och ivrat för av prak-

tisk erfarenhet under mer än ett kvarts sekel.

Det första steget är att söka åstadkomma inre renhet. En grundlig och till att börja med fortlöpande daglig rengöring av de nederst belägna tarmarna har visat sig absolut nödvändig. Lavemang är ovärderligt i detta sammanhang. En mycket god beskrivning av detta ges i kapitlet om avgiftning i boken *"Råsaftterapi"*****.

För att nå snabbare resultat kan man göra bättre och grundligare inre rengöring genom riktigt utförda tarmsköljningar. Jag har funnit, att de mest tillfredsställande resultaten har uppnåtts om fyra eller fem sköljningar tagits å rad, en varje dag. Dessa följs sedan av en, två eller tre per vecka.

Om behandlingen utförts ordentligt med rätt slags utrustning har jag funnit den utomordentligt välgörande med inga som helst efterföljande besvär.

De som aldrig har tagit någon sköljning är inte kvalificerade, ej heller kapabla, att ha en åsikt därom som är av något som helst värde. Ingen kan avråda från tarmsköljningar som utförts med rätt utrustning på ett förnuftigt sätt, såvida han inte är ytterligt okunnig om de främsta och grundläggande principerna för kroppens inre renhet.

Skälet eller förevändningen att tarmsköljningar skulle vara förslappande och därför skadliga är absolut nonsens. Det som ligger bakom ett sådant resonemang är helt enkelt brist på kunskap och erfarenhet.

Kolon är i själva verket kroppens kloakbrunn. Hur skall kroppen återvinna styrka och kemisk balans, om inte brunnen rensas ut först av allt?

* Organisk = begåvad med liv.

** Ej begåvad med liv.

*** Av N. W. Walker och R. D. Pope. — Parthenon, Hålsingborg.

SUNDARE LEVNADSVANOR är ett kapitel i dr. Norman Walkers bok "Diet-råd" som utges av förlaget Parthenon, Hålsingborg 6.

NYHET!

ORION

Tidskrift för forskning i ny tidsålder

Jan/febr-numret innehåller bl a:

En ny tid — En ny vetenskap

av dr Lars-Erik Essén

Ultradimension — människans

expanderande medvetande

Radioastronomiska observatorier

"Övernaturligt" är också naturligt

av George Killick

Varifrån kommer tyngdkraften?

Balsbergsgrottan — nya upptäckter i

Skånes största grottbildning

Rekv. ett provnummer från

ORION, Fack 2012, Malmö 2

Erhålles mot kr. 1: 50 i frimärken

Den år 1952 avlidne psykforskaren Tyrrell hade den teorin att varje individ var att fatta som ett psykiskt fokus, men att ingenting sade att själva psyket behövde befinna sig på samma position som dess fokus. Alla psyken befann sig, enligt honom, "någon annanstans", och individernas medvetanden, vart och ett uppträdande isolerat från alla andra, var att fatta som någon form av fjärrprojektion i rumtiden. Därmed var alla själar placerade i samma utomrumsliga kammare och våra kroppar kunde betraktas som tittgluggar i den fysiska världen, var och en försedd med sina karaktäristika. De allra innersta jagen i varje individ är identiska. Denna lätt hisnande åsikt skulle förklara åtskilliga gåtor inom PSI-fältet. Åsikten ger emellertid betydligt mer än så: den ger fundamentet för en etik av större mått än till och med den kristna, och den ger större djup åt ord som "din nästa", eftersom "din nästa" är du själv i annan form . . .

Denis Lindbohm i Orion nr 1, 1965.

LÄR KÄNNA EDRA ANLAG!

ANLAGSUNDERSÖKNINGAR

(bedömning av yrkesanlag, karaktärsegenskaper, neuroser, mindervärdighetskänsla, hämningar o.s.v.) utföras på skriftpsykologisk väg.

Alarik Degerman, industripsykolog, ledamot av La Société de la Graphologie i Paris och Florida Metaphysical Association, USA. Mer än tjugo års praktik som praktisk psykolog inom svenska och utländska industri- och affärsföretag.

Skeppargatan 31 b. v. Stockholm No.
Telefon 61 91 08, 9—11 f.m.

EN UNDERLIG SYN

För c:a femton år sedan satt jag på en gräsmatta i närheten av en stor skog i Östhammar. Jag läste i en bok — och så fick jag höra barnröster helt nära mig. Jag lyfte blicken för att se efter vilka det var och fick då se något som förvånade mig i allra högsta grad. Först kom en gosse på c:a tio år. Han bar på ett till synes nyfött lindebarn. Jag trodde först att det var en docka men såg sedan att den lille rörde armar och ben. Så kom två små flickor på c:a fem år samt en liten tulta som nyss hade lärt sig gå. Sist i raden kom en tomte, klädd i röd totemössa och grå dräkt. Han hade mycket att styra med för att hjälpa den minsta lilla tösen.

Min första tanke var: Hur kan en mor sända ut sina barn så påpälsade när temperaturen håller sig nära plus 30 grader? Min andra tanke var: Hur kan de överlämna ett nyfött barn på detta sätt, utan en tråd på kroppen? Jag följde barnen med blicken där de gick på andra sidan om en gärdesgård. Jag såg hur de följde en gångstig som ledde ned till stora landsvägen, men där försvann de helt plötsligt. Jag reste mig upp för att se vart de tog vägen, men i samma stund kom min hyresvärdinna och sa: "Såg fru W. barnen?" — "Ja, visst", svarade jag, "vad hade de för mor som sände ut dem på det sättet?" — "Det var en

syn", svarade min värdinna, "jag har sett den en gång förut för flera år sedan. Min svägerska såg inte någonting fastän hon stod bredvid mig i fönstret, men jag förstod att fru W. såg barnen. Ni är säkert också medial." Det kunde jag ju ej neka till, men att få se något så påtagligt ute i naturen, var jag inte beredd på. Barnens kläder föreföll vara från medeltiden, grova skor och tjocka strumpor; pojken hade en rock som var knäppt ända upp i halsen, men tomten såg ut precis så som min farmors tomte, som min pappa berättat så mycket om.

Elsa Wessling.

NÄR MORFAR "DOG"

Det var julaftonen 1872. Min mormor och mor — som då endast var en liten flicka på tolv år — hade nyss klätt julbordet med ljus och jullöpare för att skapa en fridfull julstämning. Men de kände sig mycket bedrövade, sorgen tyngde deras sinnen, ty morfars låg svårt sjuk på Maria sjukhus, och utan honom kunde ingen julglädje trivas. Efter att ha sjungit en julsalm tillsammans satte de sig ned vid det trevligt dukade bordet. Men i samma ögonblick hörde min mor sitt namn ropas ute från gården (— de bodde i ett litet hus på Fjällgatan).

"Mamma!" ropade min mor. "Hörde inte mamma att pappa ropade på mig? Han har kommit hem!" Så rusade hon ut på gården, tätt följd av mormor och trotjänarinnan samt gårdskarlen, som också var inbjuden att fira jul. Mor såg sin far stå med utsträckta armar redo att omfamna sin älskade dotter. Hon rusade obekymrad om de höga snövallarna rakt framåt. Men när hon hunnit ut ett bra stycke, så försvann hennes far helt plötsligt. Hon ropade: "Pappa, vart tog du vägen?" Men ingen svarade. Mormor tog sin

flicka under armen och ledde in henne igen och sa med mild röst: "Jo, Hanna, jag såg honom också. Nu skall jag gå till sjukhuset och höra hur det är fatt."

När mormor kom dit, fick hon veta att morfar hade dött för en stund sedan och att hans sista ord var: "Hanna, Hanna, min älskade lilla flicka." Denna upplevelse etsade sig så djupt in i min mors barnasinne att hon aldrig kunde glömma den. Under hela sitt liv var hon sedan fullt övertygad om en fortsatt tillvaro efter döden.

Elsa Wessling.

MEDITATION

Anbefaller Ni meditation som ett medel att förstå sanningen?

Krishnamurti: Jag anbefaller ingenting. Var och en i denna värld är ytterligt egocentrisk. Att rena denna egocentricitet, är i själva verket meditation. Sedan betyder det föga på vad sätt man gör det. Om jag skulle säga att jag anbefaller meditation, skulle ni fråga: "Det finns ett halvt dussin olika meditationssystem, vilket skall vi välja?" Om jag valde för er — vilket jag inte vill — skulle detta system bli er tyrann och er boja. Jag mediterar själv genom att gå ut på en promenad i skogen, genom att samtala med någon, genom att lyssna till musik, genom att köra bil, gräva i trädgården eller diska. Ni tror att om man kommer tillsammans i ett litet rum, så kan man meditera bättre. Då

är det mycket lättare att meditera ute i det fria, där livet pulserar, där man varje ögonblick av dagen konfronterar med livet. Meditera inte bara en halvtimme. Är du vis, gör du hela dagen till en enda meditation, full av eftertanke och begrundan.

Den 27 november 1963 föreläste professor Sergei V. Alexandrov i Oceanografiska institutet inför sovjetiska vetenskapsakademien och hävdade att Atlantis hade funnits, inte som en kontinent utan som en ö som under en väldig förhistorisk jordbävning åtföljd av jättelika tidvattensvågor sjunkit i havets djup.

GLÄDJE. Inskränk dina materiella önsningar, så kommer du att bli delaktig av den gudomliga glädjen.

FRIHET OCH BEGRÄNSNING. Lärjungen är fri emedan han sätter gränser för sig själv. Den som ej begränsar sig själv, den kommer naturen att begränsa.

DEN INRE STÄMMAN. Lyssna alltid på din själs inre stämma och det kommer alltid att bli klart för dig, hur du skall handla.

GLÄDJE. Förbindelsen med den ideala världen gör lärjungen lycklig. Var alltid lycklig!

RIKTIGT LIV. Varje förgänglig form är en ofullständig bild, på vilken den gudomlige anden ännu arbetar. Lärjungen ser överallt och i var och en endast det goda.

RENHET OCH KÄRLEK. För att förstå kärleken och kunna mottaga den, måste lärjungen vara ren. Är lärjungen ren, så älskar han hela världen. Renhet är hans skydd.

PETER DEUNOV

Psychic News, London, innehöll den 13 februari en artikel om ett kanadensiskt par som sålde sitt hus för att kunna resa till Filippinerna och bevittna Eleuterio Tertes blodlösa kirurgi (se SÖKAREN nr 2, 1964). De fick se ett sextiotal "operationer". Hustrun, Diana Myrsep, blev också själv botad. Terte är fader till 10 barn, berättar Bernard och Diana Myrsep, och han lever nästan i fattigdom, då han vägrar att ta emot pengar för egen del. Hans söner hjälper honom att sköta ett lantbruk, men för Terte är helandet en heltidssysselsättning. Myrseps upplyser också om att Terte blivit arresterad 14 gånger på grund av sin healingverksamhet. Men till skillnad från en brasiliansk kollega, José Arigo, har han aldrig blivit satt i fängelse. Orsaken till detta är att hans operationer aldrig lämnar några märken efter sig, vilka kan tjäna som bevis! Tertes erbjudande att demonstrera sin healing inför medicinska sällskap, har besvarats med tystnad. 1925 blev Terte intresserad av spiritualismen. Han uppmanades att hela "med den Helige Andes hjälp" år 1940. I början använde han kniv. Fastän kniven aldrig rörde vid patientens kropp, uppträdde genast en öppning där utan någon smärta hos patienten. Terte drog ut de sjuka organen eller vävnaderna. Numer håller han endast sin hand över det ställe på kroppen, där ingreppet skall göras. Därpå kommer antingen de förstörda vävnaderna upp genom huden eller också öppnar det sig ett hål i kroppen genom vilket det sjuka kan avlägsnas. Huden läker sedan igen medsamma.

Av makarna Myrseps redogörelse framgår att Terte har flera andra helare omkring sig, vilka har samma eller liknande förmåga som han själv. En man, Juan Blace, demonstrerade sin gåva för Myrseps. Han pekade på den sjuka delen av patientens kropp. Sedan snärtade han med fingrarna i en snabb, skärande rörelse men utan att röra vid kroppen. En liten strimma uppträdde medsamma, liknande en rispa, och snart visade sig bloddroppar. För att ytterligare demonstrera sin förmåga tog Blace mr. Myrseps hand och pekade med den på patienten. Kanadensaren blev förbluffad över att se att det därvid uppstod en karakteristisk skära på patienten.

Paret Myrsep är utmärkta iakttagare, uppger **Psychic News**. I det de insåg att vad de bevittnade, är svårt

Var och en finner rättesnöret för sitt handlande om han sätter sig själv i den andres ställe.

att acceptera för andra, aktade de sig för att överdriva och gav i stället en återhållsam beskrivning av fallet. Av vad de såg, är det uppenbart att "operationerna" i San Fabian snart kommer att bli ett mål för pilgrimsresor från hela världen.

FRÅN BRÖDER OCH SYSTRAR
I KOSMOS

SÖKAREN publicerar under ovanstående rubrik ett urval tankar och synpunkter som kommer per brev från läsare till red.

1. "Vegetarismen ur etisk synvinkel" är utmärkt och instämmer i nästan allt som där säges. Dock undras huruvida världens tre miljarder människor f.n. kan födas av enbart vegetabilier och frukt.

2. "Bort med materialismen." Mycket bra artikel och hoppas livligt att i första hand ateisten Ingemar Hedenius får en tankeställare, då hans åsikter borde vara nästan helt anti-kerade. Einstein sade t.ex.: **"Den kosmiska religiösa erfarenheten är den starkaste och ädlaste drivkraften för vetenskaplig forskning."** Vidare: **"Min religion består i ödmjuk beundran inför den oändligt höga ande som uppenbarar sig i de enkla detaljer vi kan fatta med våra svaga och bräckliga sinnen. Denna känslans djupa övertygelse om närvaron av en högsta tänkande makt som uppenbarar sig i de ofattbara universum, utgör min idé om Gud."** Detta borde även kandidat Lars Ullerstam (sedermera författare till "De erotiska minoriteterna") betänka, han som skrev en den mest imbecilla insändare i Expressen 23 januari 1963 om "Slumpen åstadkommer allt".

3. "Inkvisionen — djävulens triumf" är kanske väl lång men nyttig. Har även läst Anna-Lisa Helles bok "Måste man tro på Kristus?" som synes mig vara logiskt uppbyggd.

4. "En vetenskaplig grundval för Gudstro" av Mottram. Enligt min mening den *bästa* av artiklarna i nr 1, 1965. Hedenius & Co. borde få sig tillsänd denna artikel för djup begrundan!

(Anm. Hedenius har fått ifrågasvarande nummer av SÖKAREN. SM).

5. "Om meditation". Det synes mig som om allt som skrivs om meditation, är blott avsett för helgon, mystiker etc., ty en vanlig svag människa kan nästan aldrig överkomma koncentrationen — utan kunskap om hur ens känslor och begär kan "transformeras", uppnår ingen Meditation. Så författarinnans metod är nog inte så "enkel" som hon i artikelns början vill göra gällande.

6. "Eldklot" och "Planeten Ka-

zik". Särskilt Benders artikel är alltför fantastisk för att förtjäna tilltro, och hans påstådda bruk av den honom givna "kraften" för *ond* användning gör att artikeln ej alls passar i Eder eljest förnämliga tidskrift!

7. Väl att redaktören i sin egen artikel "Den mystiska pendeln" under hänvisning till Vallbergs experiment är mycket kritisk mot bl.a. Adamskis skrifter om flygande tefat. Har själv läst allt vad Vallberg skrivit om pendelforskning, radiologi m.m., och då V. själv grundligt studerat dessa fenomen och anför övervåldigande bevis från andra forskare, *måste man tro* på pendling och radiologi. — I detta sammanhang skulle jag vilja framhålla kyrkoherde Vallbergs märkliga verk "Människokunskap" (2 band, 819 sid.), det bästa och mest omfattande arbete som skrivits här om psykologi, radiologi, frenologi (märk hans "typer och diagnoser" av en mängd framstående författare, konstnärer, politiker, skaldar m. fl.) — och hans framställning av parapsykologin är mästertlig.

Artikeln om Nostradamus, signerad Gustaf Gustafsson, i SÖKARENS första nummer borde ge anledning åt många läsare att skaffa sig G:s båda böcker. Hans första bok, "Europas framtid enligt Nostradamus", är kanske mer lättläst, men den andra av år 1961 — med ett lovordande förord av fil. dr. Åke Ohlmarks — borde varje för parapsykologi intresserad människa läsa, enär ett stort antal av Nostradamus profetior faktiskt slagit in!

Hj. Nordén, Härnösand.

Svar: Roligt att läsa de uppskattande orden.

Benders historia har införts huvudsakligen därför att svenska UFO-intresserade i allmänhet inte känner till att det finns en omfattande grupp kontakthistorier av "typ Bender". Man tror här i landet allmänt att praktiskt taget alla "kontaktade" har berättelser av "typ Adamski" att komma med. Benders artikel står som ett prov på kontaktfall av "typ Bender". Medan Adamski är den främste av dem som förtäljer om kontakt med vänliga, etiskt och intellektuellt högtstående mänskliga varelser, vilka kommer hit för att hjälpa oss i vår andliga utveckling, är Bender den främste av dem som berättar om kontakt med "monster", illasinnade, icke-mänskliga varelser som inte har större respekt för oss än vi har för djuren. — Jag hoppas att läsarna skall förstå och acceptera mitt syfte med publiceringen av Benderartikeln: *allsidig information*.

Min egen uppfattning om fenomenet Bender är obestämmd och inte definitiv, men jag tänker att det inte är fråga om vad vi vanligen menar med objektiv verklighet, ehuru jag tror att Bender på något sätt upplevt vad han beskriver. Men mer om Bender i ett kommande nummer.
SM

Walker, N. W., Dietråd (17:50), Råsafter (6:75), Råsaft-terapi (17:50, samtliga Parthenon, Helsingborg). (Medförfattare till den sistnämnda är dr. R. D. Pope.) Dr. Walkers skrifter grundar sig på forskning i hälsovetenskap och näringslära under en lång rad av år. Det viktigaste i hans dietsystem är råsafterna, varmed han avser safter av såväl frukter som grönsaker. Morotssaften framhåller han särskilt; den innehåller, uppger han, nära nog allt som människokroppen behöver; han rekommenderar den som botemedel mot de flesta sjukdomar. Det finns, skriver Walker, personer som kurerat sig från som obotliga ansedda sjukdomar, t.ex. leukemi och cancer, genom att under lång tid livnära sig av enbart morotssaft. Kroppen behöver visserligen fast föda, men egentligen är det bäst att inta den i form av safter, eftersom dessa upptas direkt av kroppen utan att någon del av näringen går åt till energi vid smältningen av födan.

Mjölk avråder dr. Walker från, då den är slembildande; komjölk är inte avsedd som föda åt människor, och dess sammansättning är en annan än modersmjölken; den innehåller t.ex. mycket mer kasein. Cerealer (av vilka vi får bröd och gröt) varnar han för, och ett skäl därtill är att cerealierna uppvärms och därmed devitaliseras. Det är levande föda som kroppen behöver. Walker är mycket mer för råkost än t.o.m. Waerland. Att födoämnen skall vara naturenligen odlade, dvs biodynamiskt utan användande av kemiska medel, understryker han. Medan Ohsawa t.ex. lär att människan bör livnära sig av en torr föda (genom att dricka mycket litet) säger Walker att man kan och bör dricka så mycket frukt- och grönsakssaft som möjligt. Kött är olämpligt som människoföda bl.a. på grund av de gifter det innehåller. Grädde är bättre än mjölk. Jordnötter betecknas som det "näst popcorn skadligaste av alla födoämnen", eftersom det ger en starkt sur reaktion. "Organiskt vatten", dvs vatten som tillförs kroppen genom vegetabilier, är bättre än vanligt vatten. Kokt potatis är inte bra, koksalt och vitt socker skadligt. Walker varnar för vissa kostsammanställningar, t.ex. cerealer tillsammans med mjölk och mjölkprodukter. (Ostsmörgås, kruska med mjölk . . .)

I böckerna finns en mängd recept samt en uppräknings av olika råsafter och vad de är bra för.

Liksom andra vegetariska hälsolärare understryker Walker att *man botar inte ett symtom utan en sjuk kropp*. Det är orsakerna till sjukdomarna som skall upptäckas och utrotas; och dessa är framför allt två: anhopning av slaggämnen i kroppen (dessa rensas ut av råsafterna) samt bristfällig näring.

Walkers dietråd är intressanta bl.a. genom de skillnader som de uppvisar vid jämförelse med den av Waerland rekommenderade kosten. De resonemang Walker för, verkar hyfsade, och det är möjligt att hans dietsystem kan vara bättre än Waerlands. I varje fall är de tre böckerna ytterst stimulerande och rekommenderas på det allra bästa. De bör ingå i en sökares bibliotek. Köp eller beställ dem i bokhandeln eller sänd efter dem från *Parthenon, Helsingborg!* I synnerhet riktar sig den uppmaningen till dem som ännu nöjer sig med vanlig humanskost, och allra mest till dem som lider av ohälsa.

Wahlin, Bertil, Vår livsmiljö i fara? (Sveriges Radio, 11:—). Baksidestext: "Är luften farlig? Rökgaserna från skorstenar och avgaser från bilar smutsar ner luften i våra tätorter. Hur mycket tål vi? Uthärdar vi bullret? Räcker vattnet? Duger vattnet? Vi sänker grundvattnet och smutsar ner ytvattnet. Var ska vi

få vatten till den stigande konsumtionen? Var ska vi fiska? Var ska vi bada? Missbrukar vi jorden? Förgiftar vi födan? Vilka risker medför de kemiska bekämpningsmedlen? Går vi en 'tyst vår' till mötes? Vad är det vi blandar i våra livsmedel? Farliga strålar? Drabbas vi av kärnvapensprängningarna? Hur går det med det radioaktiva stoftet? Oroar vi oss i onödan för avfallet från våra atomkraftverk? Vanvårdar vi naturmiljön? Hur länge kan vi hålla på att smutsa ner våra vatten med avloppsvatten, olja, m.m. och skräpa ner naturen med vårt avskräde? Under ovanstående rubriker tar författaren upp de risker som i dag hotar vår livsmiljö. Han gör det i radioprogrammen och i denna kursbok, som i stor utsträckning bygger på uttalanden av experter inom de områden som berörs." — En av de få viktiga böckerna i bokfloden.

NYA TIDSKRIFTER

Biodynamisk odling heter en nystartad tidskrift som är organ och medlemsblad för Svenska Biodynamiska Föreningen. Så här skriver lantbrukaren, farm. kand. Kjell Arman, som är tidskriftens redaktör och utgivare:

"För varje år blir behovet av en jordbruksreform alltmer aktuellt, och problemen kring odling, naturvård och näringskvalitet har också under den sista tiden uppmärksamats och behandlats mer än någonsin tidigare.

Framst är det naturligtvis den ständigt ökande användningen av gifter i jordbruk och trädgårdsskötsel och Rachel Carsons bok 'Tyst vår', som har fått uppmärksamheten på att något är allvarligt på tok i vårt sätt att driva jordbruk och överhuvud taget i vårt sätt att umgås med naturen, men också medicinska problem som kräftsjukdomarnas och de allergiska sjukdomarnas ökning visar på att inte bara svampar, insekter och fåglar påverkas av de häftiga ingreppen i naturen, utan att också människan blir lidande.

Den biodynamiska odlingen är ett mera biologiskt inriktat alternativ till den vanliga kemiskt-tekniska, och detta häfte, som närmast är att betrakta som ett medlemsblad, och som beräknas utkomma med fyra nummer per år, skall vara en sammanställning av orienterande uppsatser, praktiska anvisningar och tips samt andra artiklar om biodynamisk och närliggande verksamhet." — Anbefalles åt alla som är intresserade av odling! Adressen är Lantbrukare Kjell Arman, Godgölen, Simonstorp. Tel. 011/990 75. Postgiro 19 62 95. Pren.pris 6:—.

VIDI NOVA. Som ett tillägg till anmälan av *VIDI NOVA* i förra numret citerar vi från den värdefulla tidskriften:

"Ett försök till begreppsdefinition av 'biologisk terapi' och 'biologisk medicin' må här, vid denna tidskrifts start, vara på sin plats och har av referenten gjorts i stadgarna för föreningen VITA NOVA, vari det bland annat heter:

Härmed förstås all sådan behandling som åsyftar att stärka kroppens egen livskraft till övervinande av sjukdomstillstånd genom att använda naturens krafter, element, organismer eller substanser på ett sådant sätt, att dessa icke genom artificiella eller analytiska åtgärder förlamar, bedövar eller förgiftar de naturliga livsprocesserna och därmed dödar, skadar eller försvagar desamma.

Den naturenlige läkekonsten använder sig sålunda av de fyra naturliga elementen värme och ljus, vatten och fasta substanser i sådana doseringar och i sådana applikationer i förhållande till den sjuka organismen, att dessa innebär fysiologiskt och biologiskt optimala retningar till självåterställelse.

Fred kan inte vidmakthållas med våld. Det kan endast uppnås genom förståelse.

Albert Einstein.

Den på ett analytiskt betraktelsesätt vilande, symtomatiska sjukdomsbehandlingen är inställd på att med artificiellt-syntetiskt framställda, ofta starkt toxiska substanser, nedkämpa eller kväva akuta sjukdomssymtom. Den naturenlige sjukdomsbehandlingen bestriker icke, att detta i vissa undantagsfall kan äga ett begränsat värde, men hävdar *utöver* detta en helt annan *helhets*-syn på sjukdomsprocesserna. Dessa uppfattas nämligen icke som mot livet riktade, fientliga processer, vilka utan vidare skola nedkämpas med artificiella medel, utan som läkande och biologiska restitutionsprocesser, som kunna ledas i för organismens totalitet konstruktiv riktning. Av denna anledning kan den naturenlige läkekonsten icke lägga huvudvikten vid det bakteriologiska sekundärskedet i dessa processer utan riktar sig mot de primärfaktorer, som betinga organismens biologiska miljö för de symtomatiska processerna. Därvid måste dess strävan bli att ersätta kortfristiga symtomatiska för nedkämpande av akuta sjukdomssymtom med en långsiktigt restituerande kausalbehandling."

MEDARBETARE I DETTA NUMMER:

Swami Narayananda föddes i Sydindien 12 april 1902. Hans håg stod tidigt till det kontemplativa livet och han fick genom sin meditation visshet om att han skulle leva en Sannyasins liv (som munk), och enligt indisk sedvänja i en sådan situation gav han bort hela sin förmögenhet och lämnade sitt skyddade borgerliga liv. Efter några år inom Ramakrishnamissionen begav han sig till Himalayabergen, där han levde i ensamhet i nära 20 år, till dess några unga människor bad honom att bli deras guru (andlige lärare). Nummer står swamin mitt uppe i en betydande lärargärning, och han har utgivit ett tiotal böcker på engelska. Översättningar finns till bl.a. danska språket.

Elsa Wessling har hållit många föredrag i spiritualistiska föreningar under åren 1935—1950. Hon har även medverkat med artiklar i *Spiritualisten*.

I *SÖKARENS* nästa nummer — som beräknas utkomma i slutet av maj — kan vi bl.a. läsa om en del moderna forskningsrön som stöder *astrologin*, om verkan av *healing* och *välsignande* - en artikel har rubriken *Välsignandet som vetenskap* — om Gerard Croiset, mirakelmannen från Utrecht, som under vetenskaplig kontroll kunnat förutsäga vilka som kommer att sitta på vissa, angivna platser i en samlingssal; vidare psykiska upplevelser i gruva, österländsk mystik — *Siva*: Allt är Gud — samt en del synpunkter om Jürgenson, vilken beklagligtvis fått en alltför ensidigt negativ recension tidigare i denna tidning.

Templetons fotografi. Det blev en mindre chock för red. när han fick se hur dåligt rymdmannen (?) framträdde på det i *SÖKAREN* återgivna fotot. Originalet är tydligt, och intresserade kan erhålla ett foto i svartvitt för 6:— och ett i färg för 18:—. Mr. Templeton säljer fotona för resp. sex shilling och 1 pund.

Mediet Einer Nielsen, Köpenhamn, och yogalärarinnan Edith Enna har lämnat vår sinnevärld.